

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

12 декември 2006 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност – Ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания – Замразяване на средства – Жалби за отмяна – Право на защита – Мотивация – Право на ефективна съдебна защита – Искове за обезщетение”

По дело T-228/02,

Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran (Организация „Народни муджахидини на Иран”), със седалище в Auvers-sur-Oise (Франция), за която се явяват г-жа J.-P. Spitzer, адвокат, г-н D. Vaughan, QC, и г-жа É. de Boissieu, адвокат,

ищец,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Vitsentzos и г-н M. Bishop, в качеството на представители,

ответник,

поддържан от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-н J. E. Collins, а след това г-жа R. Caudwell и г-жа C. Gibbs, в качеството на представители, подпомагани от г-жа S. Moore, Barrister,

въстъпила страна,

с предмет иск за отмяна на Обща позиция 2002/340/ОВППС от 2 май 2002 г., която осъвременява Обща позиция 2001/931/ ОВППС относно прилагането на специфични мерки с оглед борбата срещу тероризма (ОВ L 116, стр. 75), на Обща позиция 2002/462/ОВППС на Съвета, от 17 юни 2002 г., осъвременяваща Обща позиция 2001/931 и отменяща Обща позиция 2002/340 (ОВ L 160, стр. 32), а също така и на Решение 2002/460/ЕО на Съвета, от 17 юни 2002 г., въвеждащо в действие член 2, параграф 3, от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания и отменящ Решение 2002/334/ЕО (ОВ L 160, стр. 26), дотолкова доколкото ищецът фигурира в списъка на лица, групи и организации към които се прилагат тези разпоредби и от друга страна, молба за обезщетение,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори състав),

---

* Език на производството: френски.

в състав: г-н J. Pirrung, председател, г-н N. J. Forwood и г-н S. Papasavvas, съдии,
секретар: г-н E. Coulon,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 февруари 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

Предистория на спора

1. От документите по делото става ясно, че ищецът Организация „Народни муджахидини на Иран” (Mujahedin-e Khalq на персийски), е основана през 1965 г. с цел заменяне на режима на шаха на Иран, а после режима на the mullahs’ моллите, с демократичен режим. Тя е участвала в основаването през 1981 г. на Национален съвет за съпротива в Иран (NCRI), орган който определя себе си като „парламент в изгнание на иранската съпротива”. По време на фактите станали основа на настоящия спор, тя се е състояла от пет отделни организации, а също така от една независима секция представляваща въоръженото крило действащо вътре в Иран. Според твърденията ѝ, въпреки това ищецът и всичките му членове са изрично са се отказали от всякаква военна дейност от юни 2001 г. и към настоящия момент не притежават военизирана структура.
2. С Определение от 28 март 2001 г., Държавния секретар на министерство на вътрешните работи на Обединеното кралство, (наричан по-нататък „Държавния секретар”) е включил ищеца в списъка на организациите забранени на основание на Закона срещу тероризма от 2000 г. Ищецът е предявил два паралелни иска срещу това определение, единият за обжалване пред Комисията за обжалване относно забранените организации (РОАС), Комисията за преразглеждане пред High Court of Justice (Англия и Уелс), Queen’s Bench Division (Административен съд), (наричан по-нататък „Върховен съд”).
3. На 28 септември 2001 г., Съветът за сигурност на Обединените нации (наричан по-нататък „Съвет за сигурност”) е приел Резолюция 1373 (2001), в която определя стратегиите за борба с всички средства срещу тероризма и в частност срещу неговото финансиране. Параграф 1, буква в) от тази резолюция предвижда, *inter alia*, че всички държави замразяват без отлагане фондовете и другите финансови или икономически ресурси на лицата, които извършват или биха могли да извършат терористични актове, които ги улесняват или участват в тях, на организациите на тези лица или контролирани от тях, на лицата и организациите, действайки от името или по инструкция на тези лица или организации.
4. На 27 декември 2001 г., считайки че Общността трябва да предприеме необходимото с цел да въведе в действие Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност, на основание на членове 15 ЕС и 34 ЕС, Обща позиция 2001/930/ОВППС относно борбата срещу тероризма (ОВ L 344, стр. 90), и Обща

позиция 2001/931/ОВППС относно приложението на специфични мерки с оглед борбата срещу тероризма (ОВ L 344, стр. 93).

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

5. Съгласно член 1, параграф 1 от Обща позиция 2001/931, тя се прилага спрямо „лица, групи или организации замесени в терористични актове, чието име фигурира в приложението”. Името на ищеца не фигурира в упоменатия списък.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

6. Член 1, параграфи 2 и 3, на Обща позиция 2001/931 определя респективно, това което трябва да се разбира под „лица, групи или организации замесени в терористични актове” и под „терористични актове”.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

7. Съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, списъка фигуриращ в приложението е съставен въз основа на точна информация или на елементи от дела, които показват, че едно решение е било взето от компетентен орган по отношение на визираните лица, групи или организации било за открити разследвания или преследване за терористичен акт или за опит за такъв, или за участие или улесняване на подобен акт, базирани на сериозни и надеждни доказателства или когато става дума за осъдителна присъда за подобни действия. Под „компетентен орган” се разбира съдебен орган или ако съдебните органи нямат никаква компетентност в тази област на еквивалентен компетентен орган в тази област.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

8. Съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, имената на лицата или организациите включени в приложението ще бъдат обект на преразглеждане на равни интервали, поне веднъж на шест месеца с цел установяване дали фигурирането им в списъка е оправдано.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

9. Съгласно членове 2 и 3 от Обща позиция 2001/931, Европейската общност действайки в границите на правата, които ѝ дава Договора за ЕО, предвижда замразяването на фондове и други финансови средства или икономически средства на лица, групи или организации, чието име фигурира в приложението и следи щото тези фондове, финансови или икономически ресурси, или финансови услуги да не бъдат пряко или не пряко поставени на тяхно разположение.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

10. На 27 декември 2001 г., считайки че един регламент е необходим, за да се въведе в действие на ниво Общност на мерките описани в Обща позиция 2001/931, Съветът е приел въз основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО, Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно приемането на специфични рестриктивни мерки срещу някои лица и организации в рамките на борбата срещу тероризма (ОВ L 344, стр. 70). От този регламент става ясно, че с изключение на дерогациите, които той разрешава всички фондове държани от физически или юридически лица, групи или организации включени в листата посочена в член 2, параграф 3 от него трябва да бъдат замразени. По същия начин е забранено да се дават на разположение фондове или финансови услуги на тези лица, групи или организации. Съветът с пълно мнозинство изготвя, ревизира и поправя списъка на лицата, групите или организации, спрямо които регламента се прилага съгласно разпоредбите на член 1, параграфи 4 - 6 от Обща позиция 2001/931.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

11. Първоначалния списък на лицата, групите или организациите спрямо, които Регламент № 2580/2001 се прилага е бил изготвен с Решение 2001/927/ЕО на Съвета, от 27 декември 2001 г., съдържащ списък предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (ОВ L 344, стр. 83). В този списък името на ищеца не съществува.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

12. С Решение от 17 април 2002 г., Върховния съд отхвърля молбата за преразглеждане подадена от ищеца срещу Определението на Държавния секретар от 28 март 2001 г. (вж. точка 2 по-горе), като счита, че РОАС е бил адекватния форум, за да се чуят аргументите на ищците включително и тези за нарушаване правото на изслушване.

Formatted: Bulgarian(Bulgaria)

13. На 2 май 2002 г., Съветът е приел на основание на членове 15 ЕС и 34 ЕС, Обща позиция 2002/340/ОВППС, относно осъвременяване на Обща позиция 2001/931 (ОВ L 116, стр. 75). Нейното приложение осъвременява списъка на лицата, групите и организациите спрямо които се прилага Обща позиция 2001/931. Точка 2 от това приложение назована „групи или организации“, включва името на ищеца идентифициран, както следва:

„Организация “Mujahedin-e Khalq” (МЕК или МКО), с изключение на “Национален съвет за съпротива в Иран” (NCRI) (известна още като Армия за национално освобождение на Иран (NLA, въоръженото крило на МЕК), Народни муджахидини на Иран (PMOI), Национален съвет за съпротива NCR, Общество на иранските студенти мюсюлмани).”

14. С Решение 2002/334/ЕО от 2 май 2002 г., въвеждащ в действие член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и отменящ Решение 2001/927 (ОВ L 116, стр. 33), Съветът е приел актуализиран списък на лица, групи или организации, спрямо които се прилага упоменатия регламент. Името на ищеца е включено в този списък по същия начин, по който е включен в приложението на Обща позиция 2002/340.

15. На 17 юни 2002 г., Съвета е приел от една страна, Обща позиция 2002/462/ОВППС относно осъвременяване на Обща позиция 2001/931 и отменяща Обща позиция 2002/340 (ОВ L 160, стр. 32), и от друга страна, Решение 2002/460/ЕО, което въвежда в действие член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и отменя Решение 2002/334 (ОВ L 160, стр. 26). Името на ищеца е останало в списъците предвидени респективно от Обща позиция 2001/931 и от Регламент № 2580/2001 (наричани по-нататък, в общ план „оспорвани списъци“, а за последната „оспорван списък“).

16. С Решение от 15 ноември 2002 г., РОАС отхвърля жалбата на ищеца срещу Определението на Държавния секретар от 28 март 2001 г. (вж. точка 2 по-горе), като счита, *inter alia*, че нищо не изисква предварително изслушване на ищеца и подобно изслушване е неосъществимо и нежелателно в рамките на едно законодателство насочено срещу терористична организация. Според същото решение законовата рамка на Закона срещу тероризма от 2000 г. предвижда законовата възможност, гледната точка на ищеца да бъде изслушан пред РОАС.

17. От тогава, Съветът е приел различни общи позиции и решения, с които се осъвременяват оспорваните списъци. Този който е действал към датата на приключване на съдебните заседания е бил респективно Обща позиция 2005/936/ОВППС на Съвета, от 21 декември 2005 г., осъвременяваща Обща позиция 2001/931 и отменяща Обща позиция 2005/847/ОВППС (ОВ L 340, стр. 80), и Решение 2005/930/ЕО на Съвета, от 21 декември 2005 г., въвеждащ в действие член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и отменящ Решение 2005/848/ЕО (ОВ L 340, стр. 64). Името на ищеца е запазено в оспорваните списъци на така приетите актове.

Процедура и заключения на страните

18. С искова молба подадена в секретариата на Съда на 26 юли 2002 г., ищецът е внесъл настоящия иск в рамките, на който иска от Съда:

- да отмени Обща позиция 2002/340 и Обща позиция 2002/462, а също така и Решение 2002/460, доколкото тези актове я засягат;
- като следствие от това да обяви тези общи позиции и това решение неприложими спрямо нея;
- да осъди Съвета на 1 EUR обезщетение за понесени морални щети;
- да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

19. В своята писмена защита Съветът е поискал от Съда:

- да отхвърли иска като не допустим и неоснователен;
- да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

20. С Определение от 12 февруари 2003 г., след изслушването на страните, председателя на втори състав на Съда е допуснал Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия да встъпи в подкрепа на исканията на Съвета. Встъпилата страна е подала своята писмена защита като е поискала отхвърляне на иска, а ищецът е подал своите възражения по нея в предписаните срокове.

21. По доклад да съдията докладчик, Съдът (втори състав) е решил да насрочи съдебно заседание и в рамките на организацията на процедурата предвидени в член 64 на Процедурния правилник на Съда, е поканил страните с писмо от секретариата на съда от 1 декември 2005 г., да представят писмените си становища върху последствията от продължава на разглеждане на иска, да представят и нови елементи относно отмяната и замяната на няколко пъти от датата на завеждане на иска на оспорваните от упоменатия иск актове, а именно Обща позиция 2002/340 и Обща позиция 2002/462, а също така и Решение 2002/460, с актове, които са продължили да държат ищеца в оспорваните списъци.

22. В своите възражения, подадени в секретариата на Съда на 21 декември 2005 г., Съветът е поддържал становището, че не е необходимо да се вземе отношение по отношение на общите позиции, тъй като по отношение на общите позиции, искът и без това е бил недопустим. По отношение на решенията на Общността въвеждащи в действие Регламент № 2580/2001, Съвета е на мнение, че „трябва да се счита, че иска е насочен срещу Решение 2005/848/ЕО на Съвета, от 29 ноември 2005 г., въвеждащ в действие член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и отменящ Решение 2005/722/ЕО (ОВ L 314, стр. 46), „или всяко друго решение имащо същия предмет, което ще бъде в сила към датата, когато Съдът ще постанови своето решение, доколкото това решение засяга ищеца”.

23. В своите възражения подадени в секретариата на Съда на 2 януари 2006 г., ищецът изказва становище, че „трябва да се счита, че настоящия иск е насочен срещу Обща позиция 2005/847/ОВППС на Съвета, от 29 ноември 2005 г.”, осъвременяващ Обща позиция 2001/931 и отменящ Обща позиция 2005/725/ОВППС (ОВ L 314, стр. 41) и „Решение 2005/848”. В приложение към тези възражения, ищецът е приложил серия нови документи, които са били приложени към делото. С писмо от секретариата на Съда от 19 януари 2006 г., тези възражения и документи са били съобщени на Комисията, която е потвърдила получаването им на 27 януари 2006 г.

24. С писмо подадено в секретариата на Съда на 25 януари 2006 г., ищеца е подал писмени възражения по повод протокола от заседанието, в които, *inter alia*, е изтъкнал, че искът вече трябва да се смята като насочен също и срещу Обща позиция 2005/936 и Решение 2005/930. Като приложение на това писмо, той добавя нови документи. Страните са били известени за това, че едно решение относно включването на тези документи към делото ще бъде взето по време на съдебното заседание.

25. Устните състезания на страните са били изслушани, а също така и устните им отговори на въпросите на Съда по време на съдебното заседание от 7 февруари 2006 г. По време на това заседание, Съветът се е позовал на неправомерното представяне на нови документи от страна на ищеца на 18 и 25 януари 2006 г. (вж. точки 23 и 24 по-горе). Съветът е добавил, че не е в състояние да вземе отношение относно тези документи, поради това че са били представени късно. Съветът следователно е помолил Съда да не прилага тези документи към делото или да открие отново писмената фаза на производството, за да му позволи да изложи своето становище писмено. Съдът се е въздържал да вземе решение по тази молба, а също така и относно прилагането към делото на документите визирани в точка 24 по-горе.

26. В отговор на въпрос на Съда, ищецът декларира, че както е признал Съвета в своите становища подадени в секретариата на Съда на 23 декември 2005 г. (вж. точка 22 по-горе), настоящия иск би следвало да се счита като насочен срещу Обща позиция 2005/936 и Решение 2005/930, а също така и срещу всички валидни актове към датата на произнасяне на решението, които имат същия предмет като упоменатите общи позиции и решения и произвеждат същото въздействие спрямо нея, доколкото я засягат.

Относно процесуалните последствия на отмяната и замяната на първоначално оспорваните актове

27. Следователно, както става ясно от точка 17 по-горе, първоначалните актове с иска по настоящото дело, а именно Обща позиция 2002/340 и Обща позиция 2002/462, а също така и Решение 2002/460 (наричано по-нататък „първоначално оспорвано решение“), са били отменени и заменени на няколко пъти след завеждането на делото, с актове които са продължили да държат ищеца в оспорваните списъци. Става дума към датата на приключване на съдебните заседания за Обща позиция 2005/936 и Решение 2005/930.

28. В това отношение трябва да се напомни, че когато едно решение по време на процедурата се замени с решение имащо същия предмет, то последното трябва да се счита като нов елемент позволяващ на ищеца да адаптира своите възражения и доводи. В действителност би било противно на добрата администрация на правосъдието и на изискванията за икономия на процедурата да се задължава ищецът да предявява нов иск. От друга страна, би било несправедливо засегнатата институция, за да отговори на критиките съдържащи се в един иск представен на Съда на Общността срещу едно решение да адаптира оспорваното решение като го подменя с друго и да се позовава по време на производството от тази промяна или тази замяна, за да лиши другата част от възможността да чуе заключенията и доводите представени преди последващото решение или да представи заключения и доводи, допълнителни срещу последната (Решения по дело Alpha Steel/Комисия 14/81 от 3 март 1982 г., Recueil, стр. 749, точка 8; съединени дела Fabrique de fer de Charleroi и Dillinger Hüttenwerke/Комисия 351/85 и 360/85 от 29 септември 1987 г., Recueil, стр. 3639, точка 11, дело Stahlwerke Peine-Salzgitter/Комисия 103/85 от 14 юли 1988 г., Recueil, стр. 4131, точки 11 и 12 ; съединени дела CCRE/Комисия T-46/98 и T-151/98 от 3 февруари 2000 г., Recueil, стр. II-167, точка 33).

29. В Решения по дело Yusuf и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия T-306/01 от 21 септември 2005 г., Recueil, стр. II-3533, висящо пред Съда, наричано по-нататък „Решение Yusuf“, точка 73), и дело Kadi/Съвет и Комисия T-315/01, Recueil, стр. II-3649, висящо пред Съда, наричано по-нататък „Решение Kadi“, точка 54), Съдът е използвал тази практика в хипотезата, когато един регламент отнасящ се директно и индивидуално към частно лице е заменен по време на процедурата с регламент имащ същия предмет.

30. В случая съгласно тази съдебна практика, следва да уважим молбата на ищеца и да считаме, че неговия иск се отнася към датата на приключване на съдебните заседания до отмяна на Обща позиция 2005/936 и Решение 2005/930, дотолкова доколкото тези актове се отнасят до нея и позволяват на страните да преформулират своите възражения, доводи и аргументи с оглед на тези нови елементи, това което изисква за тях правото да представят допълнителни заключения, доводи и аргументи.

31. При тези обстоятелства, следва от една страна, да се разреши прилагането към делото на документите, приложени към възраженията на ищеца в съдебно заседание и подадени в секретариата на Съда на 25 януари 2006 г. (вж. точка 24 по-горе), и от друга страна, да се отхвърли молбата на Съвета, в която се иска

нито въпросните документи, нито тези приложени във възраженията на ищеца в отговор на писмения въпрос на Съда, подадени на 18 януари 2006 г. (вж. точки 23 и 25 по-горе), да не бъдат приложени към делото. В действителност представянето на нови документи и представянето на нови доказателства, трябва да се счита като неразделна част от правото, което имат страните да изказват възражения да приведат доводи и аргументи с оглед на новите елементи визирани в предишните точки. По отношение на въпроса дали късното прилагане към делото на въпросните документи предполага едно ново отваряне на писмената фаза на производството с оглед правото на защита на Съвета (вж. точка 25 по-горе), е направено прераждане към точка 182 по-долу.

32. Плюс това, Съдът счита, че не може да бъде валидно сезиран за друго освен с иск целящ анулиране на съществуващ вече акт. Ако ищеца може да получи разрешение, така както е казано в точка 30 по-горе, да преформулира своите възражения, така че те да са насочени към анулиране на актове, които по време на процедурата са заменили първоначално оспорваните актове, това решение не би могло да позволи спекулативния контрол на законността на хипотетични и неприети актове (вж., Определение на Съда Langdon/Комисия Т-22/96 от 18 септември 1996 г., Recueil, стр. II-1009, точка 16, и цитираната съдебна практика).

33. Следователно няма основание да се разреши на ищеца да преформулира своите възражения по начин, по който те да бъдат насочени не само срещу Обща позиция 2005/936 и Решение 2005/930, но също така и срещу всички други актове, които действат в момента на произнасяне на бъдещото решение имащи същия предмет като упоменатите актове и произвеждащи същите въздействия спрямо него, дотолкова доколкото тези актове го засягат (вж. точка 26 по-горе).

34. За целите на настоящото дело, съдебния контрол на Съда ще се отнася единствено до вече приетите актове, които са в действие и оспорвани към датата на приключване на съдебните заседания, а именно Обща позиция 2005/936 (наричана по-нататък „оспорвана обща позиция“) и Решение 2005/930 (наричано по-нататък „оспорвано решение“) (наричани по-нататък взети заедно „оспорвани актове“), и това дори при хипотезата, че тези актове на свой ред бъдат отменени и заменени с други към датата на произнасяне на настоящото решение.

35. При тази хипотеза, от една страна, ищецът би запазил правния си интерес да постигне отмяна на оспорваните актове, дотолкова доколкото отмяната на акта на една институция не е доказателство за неговата незаконност и произвежда ефект *ex nunc*, за разлика от решение за отмяна на основание, на което отменения акт се отменя с задна дата от правния ред и се счита, че никога не е съществувал. От друга страна, така както Съветът е признал по време на съдебно заседание в случай на отмяна на оспорваните актове, тази институция ще следва да предприеме мерки по изпълнение на решението на основание на член 233 ЕО, нещо което включва тя да промени или да оттегли евентуални актове, които са отменили или заменили оспорваните актове след приключване на съдебните заседания (вж., по-специално Решение по съединени дела

Exporteurs in Levende Varkens и др./Комисия Т-481/93 и Т-484/93 от 13 декември 1995 г., Recueil, стр. II-2941, точки 46 - 48).

По втората част на възраженията

36. Във втората част на възраженията си, така както са формулирани в съдебното заседание, ищецът иска от Съда да обяви оспорваните актове за неприложими по отношение на него, като следствие от тяхната частична отмяна искана в първата част на възраженията.

37. Трябва да се установи, че втората част на възраженията, така както е формулирана няма никакво самостоятелно въздействие по отношение на първата. Предвид това тя трябва да се счита като нямаща самостоятелен предмет.

Относно молбата за отмяна на оспорваната обща позиция

Аргументи на страните

38. Ищецът поддържа становището, че настоящия иск е допустим, след като оспорваната обща позиция и оспорваното решение се отнасят директно и индивидуално за него и му нанасят щети. Тя изтъква, че Съдът е компетентен ако не желае да извърши отказ от правосъдие да контролира законността на въпросната обща позиция.

39. Според ищеца в действителност, принципите на правовата държава, така както са прокламирани от член 6, параграф 2 ЕС, се спазват за всички актове на Съвета, включително и тези приети в рамките на Обща външна политика и политика на сигурност (ОВППС) или на полицейското и съдебно сътрудничество в областта на наказателното право (обикновено назовано „правосъдие и вътрешни работи“) (ПВР). Правото на съдията, който е един от елементите на тази правова държава, така както става ясно от членове 35 ЕС и 46 ЕС и от съдебната практика на Съда (Решения по дело OBhnston 222/84 от 15 май 1986 г., Recueil, стр. 1651, точка 18, и дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет C-50/00 Р от 25 юли 2002 г., Recueil, стр. I-6677, точки 38 и 39), е нито един от тези актове да не стои извън съдебен контрол на Съда. Обратното решение би довело според ищеца до създаване на безправна зона.

40. При всички положения, трябва да се счита за незаконен законодателния процес извършван в случая от Съвета, а също така и основанието на общата оспорвана позиция, относно разпоредбите относно ОВППС. В това отношение, с оглед на първенството на правото на Общността предвидено в член 47 ЕС, Съдът би бил компетентен да констатира такава незаконосъобразност опорочила един акт приет на основание на ОВППС и на ПВР. Ищецът се позовава в това отношение на Решения на Съда от 12 май 1998 г., Комисия/Съвет (C-170/96, Recueil, стр. I-2763).

41. Упоменатия процес в действителност се характеризира от постоянната воля на Съвета, на базата на едно международно правило да се изпълне от изискванията на защита на основните права и на демократичния контрол,

законодателен или съдебен на неговите актове при игнориране на общите принципи на правото на Общността. Но хората, които осигуряват действителното изпълнение на тези актове на Съда, подлежат на съдебен контрол с оглед на основните правила.

42. Тази воля от друга страна, е била критикувана от Европейския парламент, когато той е бил консултиран относно проекта за регламент № 2580/2001. Тя е била илюстрирана включително от обстоятелството, че Съветът сам си е присвоил компетенциите по изпълнение на Регламент № 2580/2001, чрез решения, за които от друга страна, личи че те не са мотивирани.

43. Без да отрича, че ишецът е пряко и индивидуално засегнат от оспорваните актове, Съветът и Обединеното кралство, твърдят че искът е недопустим, тъй като е насочен срещу оспорваната обща позиция.

44. Съветът и Обединеното кралство считат, следователно че настоящата инстанция, трябва да се ограничи до контрола на законността на оспорваното решение, което прави приложими спрямо ишеца мерките предвидени в Регламент № 2580/2001.

Преценка на Съда

45. Съгласно трайната практика на Съда (Определения по дело Segi и др./Съвет, T-338/02 от 7 юни 2004 г., Recueil, стр. II-1647, в процес на обжалване, точки 40 и следващи, и дело Gestoras Pro Amnistía и др./Съвет, T-333/02, все още не публикувано в Recueil, в процес на обжалване, точки 40 и следващи, и дело Selmani/Съвет и Комисия, T-299/04 от 18 ноември 2005 г., не публикувани в Recueil, точки 52 - 59), искът следва да бъде отхвърлен, тъй като от части е недопустим, а от части е необоснован, доколкото доколкото визира отмяната на оспорваната обща позиция.

46. Следователно, трябва да се отбележи, че тази обща позиция не е акт на Съвета приет на основание на Договора за ЕО и като такъв подчинен на контрол за законност предвиден от член 230 ЕО, а е акт на Съвета, съставен от представители на правителствата на държавите-членки приет на базата на членове 15 ЕС, от приложното поле на дял V на Договора за ЕО, относно ОВППС, и 34 ЕС, от приложното поле на дял VI на Договора за ЕО, относно ПВР.

47. Трябва да се установи, че никакъв иск за анулиране на обща позиция пред Съда на Общността не се предвижда в рамките на дял V на Договора за ЕС, относно ОВППС нито в рамките на дял VI на Договора за ЕС, относно ПВР.

48. В действителност в рамките на Договора за ЕС, в неговата версия произтичаща от Амстердамския договор, компетенциите на Съда са ограничително изброени от член 46 ЕС.

49. От друга страна, той не предвижда никакви компетенции на Съда в рамките на разпоредбите на дял V на Договора за ЕС.

50. От друга страна, когато става дума за разпоредбите на дял VI на Договора за ЕС валидни в случая, този член гласи:

„Разпоредбите на Договора учредяващи Европейската общност, Договора учредяващ Европейската общност за въглища и стомана и Договора учредяващ Европейската общност за атомна енергия се отнасят до компетентността на Съда на Европейските общности и упражняването на тези компетенции се прилагат единствено до следните разпоредби на настоящия договор:

(...)

б) разпоредбите на дял VI, при условията предвидени в член 35 (ЕС) ;

(...)

г) член 6, параграф 2 ЕС по отношение на действията на институциите в рамките, в които Съдът е компетентен на основание на договорите учредяващи Европейските общности и на настоящия договор;

(...)”

51. Съгласно приложимите разпоредби на член 35 ЕС:

„1. Съдът на Европейските общности е компетентен с изключение на условията предвидени в този член да заседава и се произнася по преюдициални въпроси относно валидността и тълкуването на рамковите решения и решенията, относно тълкуването на конвенциите сключени на основание на настоящия дял и относно валидността и тълкуването на техните мерки за приложение.

(...)

б. Съдът на Европейските общности е компетентен да контролира законността на рамковите решения и на решенията, когато искът е заведен от държава-членка или от Комисията за некомпетентност и нарушение на установените форми, нарушения на настоящия договор или всяка правна норма, относно неговото приложение или за отклонение на правомощия. Тези иски предвидени в настоящия параграф трябва да бъдат предявени в рамките на два месеца след публикуването на акта.

(...)”

52. От членове 35 ЕС и 46 ЕС става ясно, че в рамките на дял VI на Договора за ЕО, единствените възможности за иски за преценяване на валидността или отмяна са срещу рамковите решения, решенията и мерките за приложение на конвенциите предвидени респективно от членове 34, параграф 2, буква б), в) и г), ЕС, с изключение на общите позиции предвидени в член 34, параграф 2, буква а), ЕС.

53. От друга страна, трябва да се отбележи, че гаранцията за спазване на основните права предвидена в член 6, параграф 2 ЕС не е валидна в случая, след като член 46, буква г), ЕС не дава на това основание никаква допълнителна компетентност на Съда (Определение Segi и др./Съвет, точка 45 по-горе).

54. Когато става дума за липса на възможност за съдебен контрол, на който се позовава ищеца тя не би могла сама да се основава на компетенциите на Общността в юридическа система на Общността, основана на принципа на дадените компетенции така както става ясно от член 5 ЕО по отношение на

един акт приет сходна юридическа система, но не разграничена, а именно тази произхождаща от дялове V и VI на Договора за ЕС (вж., Определение Segi и др./Съвет, точка 45). В това отношение, ищецът не би могъл да се позовава на Решение Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, точка 39. В това решение (точка 40), Съдът е основал своите разсъждения върху обстоятелството, че Договора за ЕО е установил пълна система за възможности за обжалване и процедури предназначени да осигуряват контрол на законността на актовете на институциите. Но така както беше изтъкнато по-горе, Договора за ЕО по отношение на актовете приети на основание на дялове V и VI, е установил ограничен съдебен контрол, като някои области са извадени от този контрол и някои правни пътища не са открити.

55. Въпреки това, трябва да се отбележи в това отношение, че без да има нужда да се питаме върху възможността за поставяне под съмнение валидността на една обща позиция пред юрисдикциите на държавите-членки, оспорваната обща позиция води до приемане на актове на Общността за изпълнение и/или национални такива, за да може да бъде ефективна. Но, не е уточнено дали тези актове за изпълнение не биха могли сами по себе си да бъдат обект на иск за отмяна пред Съда на Общността или пред националния съдия. Така че не е установено, че ищецът не разполага със съдебна ефективна възможност, въпреки че тя е индиректна срещу актовете приети на основание на оспорваната обща позиция, която директно го засяга в случая. Ищецът между другото ефективно е използвал това право на иск срещу оспорваното решение.

56. При тези условия, Съдът не е компетентен да разгледа един иск за отмяна насочен срещу обща позиция приета на основание на членове 15 ЕС и 34 ЕС, освен, дотолкова доколкото ищецът се позовава в подкрепа на подобен иск на едно неспазване на компетенциите на Общността (Определение Selmani/Съвет и Комисия, точка 45). В действителност, юрисдикциите на Общността са компетентни да извършат преглед на съдържанието на един акт приет в рамките на Договора за ЕС с цел да проверят дали този акт не нарушава компетенциите на Общността и да го отменят ако се окаже, че той е следвало да се основава на една разпоредба на Договора за ЕО (вж., по специално Решения по дело Комисия/Съвет, точка 40, и дело Комисия/Съвет С-176/03 от 13 септември 2005 г., Recueil, стр. I-7879, точка 39; Определения Segi и др./Съвет и Gestoras Pro Amnistía и др./Съвет, точка 45; вж. по-специално Решение по дело Centro-Com C-124/95 от 14 януари 1997 г., Recueil, стр. I-81, точка 25).

57. В случая, дотолкова доколкото ищецът се позовава на отклонение от процедурата извършено от Съвета, действащ в сферата на действие на Съвета, пренебрегвайки компетенциите на Общността с цел да я лиши от всякакъв съдебен контрол, настоящия иск следователно влиза в компетенциите на юрисдикциите на Общността .

58. В това отношение, трябва да се установи, че Съвета, действайки в рамките на Съюза, далеч не пренебрегва компетенциите на Общността, и напротив се е позовал на последните с цел да осигури изпълнението на оспорваната обща позиция. В действителност от една страна, Съветът се е позовал на необходимите компетенции на Общността, в частност на тези вписани в членове 60 ЕО и 301 ЕО, и не може да бъде упрекнат, че ги е пренебрегнал. В

това отношение ищецът е извършил грешка с цитирането на юридическата основа, която счита за подходяща, различна от ефективно използваните разпоредби в случая, която би могла да бъде пренебрегната в нарушение на член 47 ЕС. От друга страна, тези разпоредби сами по себе си предвиждат предварителното приемане на обща позиция или общо действие с цел да бъдат приложими. От тук следва, че предварителното приемане на обща позиция преди въвеждането в действие на компетенциите на Общността използвани в случая показват признаването на тези компетенции, а не тяхното нарушаване. От друга страна, ако обжалването на една обща позиция на основание Договора за ЕО означава, че визираните лица са лишени от директна съдебна възможност за обжалване пред Съда на Общността, което означава от възможността директно да поставят под съмнение оспорваната обща позиция, един подобен резултат не представлява сам по себе си отричане на компетенциите на Общността. Накрая по отношение на резолюцията на парламента от 7 февруари 2002 г., в която той изказва недоволство от избора на юридическа база на Договора за ЕО за съставяне на списък на лица, групи или организации замесени в терористичен акт, то трябва да се констатира, че тази критика се отнася до политически избор и сама по себе си не поставя под въпрос законността на използваната юридическа основа или пренебрегването на компетенциите на Общността (Определение Segi и др./Съвет, точка 45).

59. Съдът, заседавайки в рамките на ограничения контрол на законността произтичащ от неговата компетентност на Договора за ЕО, може само да установи, че оспорваното решение не пренебрегва компетенциите на Общността.

60. От упоменатото по-горе става ясно, че в ограничените рамки, в които Съдът е компетентен да разгледа настоящия иск, дотолкова доколкото той е насочен срещу оспорваната обща позиция, то той трябва да бъде отхвърлен като явно необоснован.

Относно молбата за отмяна на оспорваното решение

61. В защита на своите доводи за отмяна на оспорваното решение, ищецът се позовава на три довода. Първият се разделя на пет части, респективно изведени от нарушение на правото на защита, нарушението на формата, нарушението на правото на ефективен съдебен контрол, нарушението на презумпцията за невинност и явна грешка в преценката. Вторият се основава на нарушение правото на бунт срещу тиранията и подписничеството. Третият се основава на нарушение на принципа на не дискриминация.

62. Следователно първия довод трябва да бъде разгледан.

Аргументи на страните

63. В рамките на първия довод, ищецът не отрича нито законността, нито легитимността на мерки, такива каквито са замразяването на фондовете предвидено в оспорваните решения, срещу лица, групи или организации замесени в терористични актове в рамките на Обща позиция 2001/931.

64. Ищецът поддържа за сметка на това, в първата част на своя довод, че оспорваното решение накърнява основните му права, включително правото на защита, такива каквито са гарантирани включително от член 6, параграф 2, ЕС и от член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), по отношение на това, че този акт налага санкции и причинява значителни щети, без да е бил изслушан преди неговото приемане и без да е могъл да изкаже по ефективен начин своята гледна точка в следствие. Той счита, че след като разполага с офиси и ръководители, които са известни, нейните представители биха могли да бъдат извикани и изслушани преди включването му в оспорвания списък. По време на заседанието, ищецът е настоял върху факта, че дори не е знаел кой национален орган е автор на решението взето спрямо него на основание на член 1, параграф 4, Обща позиция 2001/931 и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, а също така и доказателствата и информацията на основание на които подобно решение е било взето. Според ищеца неговото включване в оспорвания списък е било извършено „на основание единствено на документи предоставени от режима в Техеран”.

65. Ищецът поддържа от друга страна, във втората и третата част на своя довод, че включването му в оспорваната листа, без предварително изслушване и без най-малкото позоваване на фактически и правни основания, мотивиращи го нарушава задължението за мотивация предвидено в член 253 ЕО, а също така и правото на ефективен съдебен контрол (Решение по дело Mandelli/Комисия 3/67 от 8 февруари 1968 г., Recueil, стр. 35, и OBhnston, точка 39).

66. Ищецът поддържа също така в четвъртата част на своя довод, че това включване нарушава презумцията за невинност, гарантирана от член 48, параграф 1 от Хартата за основните правила и цитира също така в това отношение Решение на Европейския съд за правата на човека от 10 февруари 1995 г., *Alenet de Ribemont* (серия А № 308).

67. Ищецът поддържа накрая в петата част на своя довод, че включването му в оспорваната листа се основава на явна грешка в преценката. Той счита, че не може да бъде обвинен, че е създадал терористична организация.

68. Съветът и Обединеното кралство изтъкват, че оспорваното решение не нарушава основните правила за нарушението, за които се твърди.

69. Когато става дума в частност за правото за изслушване, Съветът изтъква, че ищецът сам е изтъкнала, че е писал до действащия председател на Съвета преди приемането на първоначално оспорваното решение, за да пледира своята кауза. Съветът поддържа, че той го е изслушал преди да пристъпи към замразяване на фондовете му. Той се позовава в това отношение на Определение на председателя на втори състав на Съда „Invest” Import und Export et Invest commerce/Комисия Т-189/00 R от 2 август 2000 г., Recueil, стр. II-2993, точка 41), откъдето става ясно не пряко, че преждевременните контакти с властите представянето на своята гледна точка по обоснован начин и познаването на записването в черния списък, представлява съвкупност от обстоятелства, които отговарят на правото на изслушване.

70. От друга страна, ищецът никога не е установявал контакт със Съвета от приемането на първоначално оспорваното решение с цел да постигне преразглеждане на своя случай и евентуално да бъде зачеркната от оспорвания списък.

71. При всички случаи, не става ясно от ЕКЗПЧОС, нито от хартата на основните права, инструменти които между впрочем не са задължителни, нито от общите конституционни традиции на държавите-членки, че правото на защита включва непременно едно безусловно право на изслушване преди приетата на гражданско-правно или административно-правна мярка, такава каквата се оспорва в случая.

72. Съветът и Обединеното кралство изтъкват, че изключенията от общото право за изслушване в рамките на една административна процедура, изглеждат възможни поне в някои държави-членки с мотиви за публичен интерес, обществен ред или поддържане на международните връзки или когато целта на решението, което трябва да се взема би могло да бъде поставено под въпрос, ако въпросното право се признае. Като пример Съветът посочва немското, френското, италианското, английското, датското, шведското и белгийското право.

73. Правителството на Обединеното кралство, описва специалното процедура, приложима пред РОАС, в рамките на иск, насочен срещу решението на Държавния секретар да забрани дадена организация, за която мисли, че е намесена в тероризъм, на основание на Закона срещу тероризма от 2000 г.. Тази процедура се характеризира , *inter alia*, с назначаването на специален адвокат, за представляване на ищецът пред РОАС, който заседава при закрити врати, а също така и възможността за РОАС да вземе под внимание доказателства не съобщения на последния или на законния му представител, на основание на закона или по съображения за обществен интерес. От друга страна, ищецът, който е бил обект на подобно решение за забрана (вж. точка 2 по-горе), срещу която е предявил два паралелни иска единият пред РОАС, другият пред Върховния съд. С Решение от 17 април 2002 г., Върховния съд е отхвърлил неговата жалба (вж. точка 12 по-горе) и с Решение от 15 ноември 2002 г., РОАС е отхвърлил също жалбата му (вж. точки 16 по-горе).

74. По същия начин, според Съветът и Обединеното кралство правото на Общността не дава на ищеца никакво право на изслушване преди включването му в оспорвания списък.

75. Според Обединеното кралство, настоящото дело се различава от това, което е завършило с Решение на Съда от 29 юни 1994 г., Fiskano/Комисия (С-135/92, Recueil, стр. I-2885), на което се позовава ищецът за това, че включването му в оспорвания списък представлява не задействане на процедура по отношение на нея, относно някакво съществуващо преди право, а приемане на законова или административна процедура от институциите на Общността. Лицето засегнато от подобна мярка не би било ответник по дадена процедура и следователно въпросите за правото на защита просто не биха се поставили. Неговите права биха били гарантирани от възможността да се сезира една юрисдикция в случая Съда, сезиран на основание на член 230 ЕО, с цел да се провери дали

въпросната регламентация е била приета съобразно законите и/или дали ищецът действително е засегнат от тази регламентация.

76. Съдът се позова също така в подобен смисъл на Решения по дело AKZO Chemie/Комисия 5/85 Recueil от 23 септември 1986 г., стр. 2585, точки 20 и 24), и дело Église de scientologie C-54/99 от 14 март 2000 г., Recueil, стр. I-1335, точка 20). Съветът се съмнява от друга страна, че принципите, които са използвани в дела по конкуренция или търговска защита могат да се използват безрезервно при това дело. Според него най-добрата съдебна практика в случая е тази която е приела, че лицето визирано от санкция на Общността приета по предложение на един национален орган, правото на изслушване трябва да бъде наистина гарантирано, първоначално в рамките на отношенията между заинтересования и националната администрация (Определение „Invest” Import und Export и Invest commerce/Комисия, точка 69).

77. По отношение на член 6 от ЕКЗПЧОС, Съветът подчертава, че нищо в практиката на Европейския съд за правата на човека не показва, че гаранциите предвидени от тази разпоредба, трябва да се прилагат по време на административната процедура, довела до приемане на оспорваното решение. Замразяването на авоарите на ищеца не представлява наказателно-правна мярка и не може да се приравни към подобна санкция поради критериите за опасност приети от Европейския съд за правата на човека (Решения по дело Engel и др. от 8 юни 1976 г., серия A № 22, Campbell и дело Fell от 28 юни 1984 г., série A № 80, и дело Öztürk от 23 октомври 1984 г., série A № 85). Този същия Съд също така е отсъдил, че член 6, параграф 1 от ЕКЗПЧОС е неприложим при административните фази на разследване пред административните органи. Единственият начин, по който информацията събирани по време на административното разследване се използват при съдебните процедури се подчинява на гаранцията за справедлив процес (Решение по дело Fayed от 21 септември 1994 г., série A № 294-B).

78. Обединеното кралство оспорва също така, че член 6, параграф 1 от ЕКЗПЧОС визира приемането на законодателни или административни мерки. Тази разпоредба се прилага единствено при оспорвания, отнасящи се до права и задължения от граждански характер и гаранциите, които предвижда се прилагат само, доколкото доколкото съществува спор изискващ решение. Тя не дава следователно на частни лица правото да бъдат изслушвани преди приемането на регламентация, която се смесва с техните права на собственост. В такъв случай частните лица биха имали право да оспорват с обратна сила законността на тази регламентация или приложимостта в случая (Решения по дело Lithgow и др. от 8 юли 1986 г., série A № 102, и дело James и др. от 21 февруари 1986, série A № 98).

79. В случая, нито включването на ищеца в оспорвания списък, нито от тук нататък замразяването на авоарите му не са в приложното поле, според Обединеното кралство, на член 6, параграф 1 от ЕКЗПЧОС. Следователно, ищеца няма никакво право да излага своите аргументи преди приемането на тези мерки. Въпреки това в рамките на същата разпоредба ищецът има право на достъп до юрисдикция, за да оспори законността на въпросната регламентация. И той всъщност е използвал това си право предявявайки настоящия иск.

80. При всички случаи, въпросните мерки, които се налагат по спешност не са непропорционално по отношение на целта, която преследват и не биха създали опасен дисбаланс между изискванията, които произтичат от общия интерес и тези, които произтичат от защита на основните права, след като правото на защита могат да се осъществят спрямо предприетите мерки.

81. Съветът и Обединеното Кралство подчертават, че информация или изслушване на ищеца преди замразяване на авоарите биха компрометирали осъществяването на целта от обществен интерес, преследвана от Регламент № 2580/2001, която е да не се допусне тези фондове да послужат за финансиране на терористична дейност. Според тези страни, ищецът, би могъл да използва срока, който му е даден, за да представи своите възражения, за да прехвърли своите фондове извън Съюза.

82. Обединеното кралство добавя, че вероятно съществуват важни причини, от сферата на националната сигурност, за да не се съобщава на заинтересованата страна информация и доказателства, въз основа на които един компетентен орган може да приеме решение, което установява, че една организация е замесена в тероризъм.

83. По отношение на изтъкваното нарушение на задължението за мотивация, Съветът отбелязва, че оспорваното решение въпреки че не е специално мотивирано се ограничава да актуализира списъка предвиден в регламент № 2580/2001, чийто член 2, параграф 3, изброява критериите, въз основа на които лицата, групите и организациите са включени в оспорвания списък. Упоменатия регламент, оспорваната обща позиция и оспорваното решение, взети заедно в един добре известен на ищеца контекст, са отговаряли на задължението за мотивация, така както е определено от съдебната практика, като се подразбира, че материалните условия на борбата срещу тероризма не са същите, които съществуват в други области като например тази на конкуренцията (Решение по дело *Delacoste* и др./Комисия С-350/88 от 14 февруари 1990 г., *Recueil*, стр. I-395, точка 15 ; вж., в действителност, в рамките на един контекст на замразяване на фондове, Определение „*Invest*” *Import und Export et Invest commerce*/Комисия, точка 69).

84. От друга страна Съветът счита, че оспорваното решение по никакъв начин не нарушава правото на презумпция за невиновност.

85. По отношение на твърдението за явна грешка в преценката, Съветът и Обединеното кралство считат, че ищецът не се е обосновал добре, като твърди, че не е терористична организация и следователно за него не се отнася член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

86. Съветът и Обединеното кралство припомнят, че на основание на член 1, параграф 4, на Обща позиция 2001/931, оспорвания списък е съставен на основата на точна информация или на дела, които показват, че дадено решение е било прието от компетентен национален орган и той идентифицира дадено лице, група или организация като замесени в терористична дейност. Но ищецът

не поддържа нито дори намеква, че той не е била вписан в оспорвания списък на основата на подобно решение.

87. Съветът приема, че съгласно тази същата разпоредба той проверява спазването от националните органи на критериите фиксирани от Съюза. Въпреки това тази проверка не се отнася до фактите, така както са изтъквани от ищеца, нито върху информацията понякога основаващи се на защитени източници или на действията на специалните служби на държавите-членки. Като се има предвид основната роля, която играят в процедурата, националните компетентни органи, Съветът и Обединеното кралство считат, че едно оспорване на фактите въз основа, на които тези органи са предложили включването на дадено лице в оспорвания списък или една молба за преразглеждане на тяхното решение, биха били полезни единствено ако се извършат на национално ниво. В това отношение Обединеното кралство изтъква, че член 7 от Регламент № 2580/2001 разрешава на Комисията да промени приложението на този регламент на основата на информации, съобщени от държавите-членки.

88. Но, Държавния секретар, който е компетентния орган в тази област в Обединеното кралство, е отхвърлил молбата на ищеца по отношение на изваждането му от списъка на организациите забранени по смисъла на Закона срещу тероризма от 2000 г. Като е взел под внимание твърденията на ищеца, според който той е участвал в законна борба срещу един репресивен режим и от друга страна, че нейните действия по въоръжена съпротива са се ограничавали срещу военни цели в Иран, Държавния секретар е декларирал, че не би приел „никакво право на прибегване до терористични актове, каквато ѝ да е тяхната мотивация”. Съдебните жалби, осъществени от ищеца срещу това решение са били отхвърлени (вж. точка 73 по-горе).

Преценка на Съда

89. В началото е необходимо да бъдат разгледани жалбите основаващи се на нарушение на правото на защита, нарушение на правата за мотивация и нарушение на правото за ефективна съдебна защита, които са тясно свързани. От една страна, гаранцията за правото на защита способства, за да се осъществи правото на ефективна съдебна защита. От друга страна, съществува тясна връзка между правото на ефективна съдебна защита и задължението за мотивация. Така както става ясно от трайната съдебна практика, задължението падащо се на институциите на Общността на основание на член 253 ЕО, да мотивира актовете си не отговаря само на едно изискване за форма, а цели да позволи на Съда на Общността да осъществи своя контрол на законността и на заинтересованите страни да се запознаят с основанията на приетата мярка с цел да могат да защитят правата си и да проверят дали актът е добре обоснован или не (Решения по дело Германия/Комисия 24/62 от 4 юли 1963 г., Recueil, стр. 131, 143; дело Италия/Комисия C-400/99 от 10 май 2005 г., Recueil, стр. I-3657, точка 22; съединени дела Cableuropa и др./Комисия T-346/02 и T-347/0230 септември 2003 г., Recueil, стр. II-4251, точка 225). Така заинтересованите не могат пълноценно да се възползват от факта, че са сезирали Съда ако нямат точно познание на съдържанието и мотива на въпросния акт (вж., по специално Решения по дело Комисия/Съвет C-309/95 от 19 февруари 1998 г., Recueil, стр.

I-655, точка 18; и дело British Steel/Комисия Т-89/96 от 7 юли 1999 г., Recueil, стр. II-2089, точка 33).

90. Като се има предвид аргументите изложени от Съвета и Обединеното кралство, Съдът ще провери първо, дали правата и гаранциите, за които ищецът твърди, че са нарушени, по принцип следва да се прилагат в контекста на приемане на решение за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001. Съдът по-нататък ще определи предмета и ще уточни ограниченията на тези права и гаранции в подобен контекст. Накрая Съдът ще се произнесе по твърденията за нарушаване на правата и гаранциите в конкретните обстоятелства.

Преценка на гаранциите относно спазването на правото на защита, задължението за мотивация и правото на ефективен съдебен контрол в контекста на приемане на решение за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001

– Право на защита

91. Според трайната съдебна практика, спазването на правото на защита при всяка процедура срещу дадено лице и която би могла да доведе до акт срещу последното, представлява основен принцип на правото на Общността и следва да се осигури дори при липсата на каквато и да е регламентация относно въпросната процедура. Този принцип изисква, че на всяко лице може да бъде наложена санкция, но то трябва да бъде в състояние да изложи своята гледна точка по повод доказателствата събрани срещу него, върху които следва да се основава санкцията (вж. Решение по дело Fiskano/Комисия, точка 75, и цитираната съдебна практика).

92. В случая, оспорваното решение чрез което на ищеца се налага индивидуална мярка, а именно икономическа и финансова санкция (замразяване на фондове), безспорно му нанася вреда (вж. също така точка 98 по-долу). Тази съдебна практика следователно е валидна в случая.

93. От тази съдебна практика става ясно, че освен изключенията (вж. точки 127 и упоменати по-долу), гаранциите на правото на защита включват, по принцип две основни части. От една страна, заинтересованият трябва да бъде запознат с доказателствата срещу него, на които ще се обоснове планираното административно наказание (наричани по-нататък „съобщаване на доказателствата за вина”). От друга страна, следва да му се даде възможност по ефективен начин да изкаже своята гледна точка относно тези доказателства (наричано по-нататък ”изслушване”).

94. Разбирана по този начин, гаранцията на правото на защита в рамките на самата административна процедура, трябва да се разграничава от тази, произтичаща от правото на ефективен съдебен контрол на акта, който индивидуално нанася вреди по тази процедура (вж., по специално Решение по дело Samrolargo/Комисия Т-372/00 от 23 април 2002 г., Recueil стр. I-A-49 и II-223, точка 36). Аргументите на Съвета и на Обединеното кралство по

отношение на член 6 от ЕКЗПЧОС (вж. точки 77 - 79 по-горе) следователно са лишени от основание по настоящата точка.

95. От друга страна, гаранцията за спазване на правото на защита сами по себе си в контекста на приемане на решение за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001, не могат да бъдат отказани на заинтересованите по единствения мотив изложен от Съвета и Обединеното кралство (вж. точки 78 и 79 по-горе), нито ЕКЗПЧОС, нито общите принципи на правото на Общността не дават на частни лица, каквото и да е право да бъдат изслушани предварително преди приемането на акт с нормативен характер (вж., по специално Решение *Yusuf*, точка 29).

96. Вярно е, че съдебната практика относно правото на изслушване не би могла да се разпростира в контекста на законодателния процес на Общността, водещ до приемане на нормативни мерки, които включват един избор на икономическа политика и се прилагат спрямо всички засегнати оператори (вж., Решение по дело *Atlanta* и др./ЕО Т-521/93 от 11 декември 1996 г., *Recueil*, стр. II-1707, точка 70, потвърдена от обжалването на Решение по дело *Atlanta*/Европейска комисия С-104/97 Р от 14 октомври 1999 г., *Recueil*, стр. I-6983, точки 34 - 38).

97. Вярно е също така, че оспорваното решение, което поддържа ищецът в оспорвания списък, след като е бил включен от първоначално оспорваното решение има същото общо действие като Регламент № 2580/2001 и е подобно на него, директно приложим във всяка държава-членка. Той следователно участва въпреки своето заглавие в същността на този акт, по смисъла на член 249 ЕО (вж., по специално Определение по дело *DOW AgroSciences*/Парламент и Съвет Т-45/02 от 6 май 2003 г., *Recueil*, стр. II-1973, точки 31 - 33, и цитираната съдебна практика, и Решение *Yusuf*, точка 29).

98. Въпреки това, това решение няма изцяло нормативен характер. Като развива своите въздействия *erga omnes*, тя засяга директно и индивидуално ищеца, който посочва по именно като следващ да бъде включен в списъка на лица, групи или организации, чиито фондове, трябва да бъдат замразени в приложение на Регламент № 2580/2001. Когато става дума за акт, който индивидуално налага икономическа и финансова санкция (вж. точка 92 по-горе), цитираната съдебна практика в точка 96 по-горе следователно не е приложима (вж., по специално Решение *Yusuf*, точка 29).

99. От друга страна трябва да се отбележи, че елементите, които разграничават настоящото дело от делата станали основа за Решенията *Yusuf* и *Kadi*, точка 29, в които е било преценено, че институциите на Общността не са били длъжни да изслушат заинтересованите, в контекста на приемане и на въвеждане в действие на аналогични мерки на замразяване на фондове на лица или организации свързани с Осама бен Ладен, Ал Кайда и Талибаните.

100. Това решение е било оправдано в упоменатите дела от обстоятелството, че институциите на Общността са се ограничи да прехвърлят в правния ред на Общността, така както са били приети, резолюциите на Съвета за сигурност и решенията на неговия комитет по санкциите, които предписват замразяване на

фондовете на заинтересованите изброени поименно, без да упълномощават по никакъв начин тези институции в стадия на конкретното въвеждане в действия да предвидят какъвто и да е общостен механизъм за разглеждане или преразглеждане на индивидуалните ситуации. Съдът е направил извода, че принципа на правото на Общността относно правото на изслушване не трябва да се прилага при тези обстоятелства, когато едно изслушване на заинтересованите не би могло по никакъв начин да доведе институциите да преразгледат своята позиция (Решения Yusuf, точка 29, и Kadi, точка 29).

101. По настоящото дело, ако е вярно, че Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност предвижда, по-точно в своя параграф 1, буква в) на всички държави да замразят без отлагане фондовете и другите финансови авоари или икономически източници на лица, които извършват, или се готвят да извършват терористични актове, които ги улесняват или участват в тях, на организации принадлежащи на тези лица или контролирани от тях и на лица и организации действащи от името или по инструкция на тези лица или организации, това е без никакво индивидуално определяне на лицата, групите или организации, които трябва да бъдат обект на тези мерки. Съветът за сигурност не е установил точни юридически норми, относно процедурата по замразяване на фондове, нито гаранциите или съдебната защита, която се осигурява на засегнатите лица или организации, от подобна процедура им се дава ефективна възможност да оспорват мерките приети спрямо тях от държавите.

102. Следователно, в контекста на Резолюция 1373 (2001), се пада на държавите-членки на Организацията на обединените нации (ООН) – и по-точно, на Общността, посредством която държавите-членки са решили да действат – да идентифицира конкретно кои са лицата, групите или организациите, чиито фондове трябва да бъдат замразени в приложение на тази резолюция като се основават на нормите на собствения си правен ред.

103. В това отношение, Съветът поддържа по време на заседанието, че в рамките на въвеждането в действие на Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност мерките, които е приел на основание на една компетенция свързана и която поради този факт се ползвала с ефект на „първенство” произтичащ от членове 25 и 103 на Хартата на Обединените нации са най-вече тези, предвидени от материалните разпоредби на регламент № 2580/2001, който определя рестриктивните мерки, които трябва да се предприемат спрямо лицата визирани в параграф 1, буква с), на упоменатата резолюция. За разлика от актовете, които са дали основание за делата и за Решенията Yusuf и Kadi, точка 29, актовете, които конкретно прилагат тези рестриктивни мерки на дадено лице или организация, така както е в оспорваното решение не са свързани с упражняването на свързана компетентност и следователно не се ползват с ефекта на „първенство”. Съветът счита, че приемането на тези актове по-скоро се отнася до упражняването на широко право на преценка, който той разполага в областта на ОВППС.

104. Тези констатации могат да бъдат одобрени от Съда, с изключение на евентуалните трудности за приложение на параграф 1, буква в) от Резолюция 1373 (2001), които биха могли да произтичат от липсата на всеобщо приета дефиниция на понятията „тероризъм” и ”терористичен акт” в международното

право (вж., в това отношение, финалния документ (A/60/L1) приет от Генералната асамблея на ООН на 15 септември 2005 г., по повод международната среда на върха за честване на шестдесетия юбилей на тази организация).

105. Накрая, Съветът е изтъкнал, по време на заседанието, че в качеството си на институция на Общността, автор на Регламент № 2580/2001 и на решенията въвеждащи в действие последния, той не се счита обвързан от общите позиции приети в областта на ОВППС от Съвета в качеството му на институция съставена от представители на държавите-членки, дори ако се вземе предвид, че е нормално да се съблюдава единството на неговите действия на основание на ОВППС и на основание на Договора за ЕО.

106. Съветът подчертава също така, с основание, че Общността не действа на основание на компетентност свързана с волята на Съюза или с тази на държавите-членки, когато Съветът приема, както е в случая мерки за икономически санкции въз основа на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО. Също така тази гледна точка единствена е съвместима със съдържанието на член 301 ЕО, съгласно която Съветът решава в тази материя „с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията“, а също и с този на член 60, параграф 1, ЕО, съгласно който Съветът „може да вземе“, съгласно същата процедура спешни мерки, които са необходими въз основа на акт от ОВППС.

107. След като идентификацията на лицата, групите или организациите визирани от Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност и предприемането на мерки за замразяване на фондове, което следва от това се отнасят до упражняване на самостоятелно правомощие, което включва една преценка ограничителна на Комисията, спазването на правото на защита на заинтересованите се налага по принцип на засегнатите институции на Общността в случая на Съвета, когато действат с цел да се подчинят на упоменатата резолюция.

108. От тук следва, че гаранцията за правото на защита по принцип е напълно приложима в контекста на приемане на замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001.

– Задължение за мотивация

109. По принцип, гаранцията, която върви със задължението за мотивация, предвидено в член 253 ЕО е също така напълно приложима в контекста на приемане на решение за замразяване на фондовете на основание на Регламент № 2580/2001, и това между впрочем не е било оспорено от нито една от страните.

– Право на ефективна съдебна защита

110. По отношение на гаранцията на правото на ефективна съдебна защита, трябва да припомним, че съгласно трайна съдебна практика, частните лица следва да се ползват от ефективна съдебна защита на правата произтичащи за тях от правния ред на Общността, правото на подобна защита е част от общите

правни принципи, които произтичат от общите конституционни традиции на държавите членки и е предвидено конкретно в членове 6 и 13 от ЕКЗПЧОС (вж. Решение по дело *Degussa/Комисия T-279/02* от 5 април 2006 г., все още непубликувано в *Rescueit*, точка 421, и цитираната съдебна практика).

111. Същото е положението по отношението на мерките на замразяване на фондове на лица или организации подозирани в терористична дейност (вж., по специално точка XIV на общите принципи относно правата на човека и борбата с тероризма, приети от Комитета на министрите на Съвета на Европа на 11 юли 2002 г.).

112. В рамките на настоящото дело, единствената резерва изказана от Съвета, по отношение на приложимостта на принципите на тази гаранция е че според тази институция, Съдът не би бил компетентен да контролира вътрешната законност на материалните разпоредби на Регламент № 2580/2001, дотолкова доколкото те са били приети на основание на компетентност свързана с Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност, и следователно се ползват с ефекта на „първенство“ отбелязан в точка 103 по-горе.

113. Въпреки това не е необходимо Съдът да се произнася върху основателността на тази резерва, след като настоящия спор може да бъде решен, така както ще бъде изложено по-долу на базата на единствения съдебен контрол на законността на оспорваното решение, нещо което никоя от страните не оспорва, че е в компетентността на Съда.

Предмети и ограничения на гаранциите, които се отнасят до правото на защита, задължението за мотивация и правото на ефективна съдебна защита в контекста на приемането на решение за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001

– Права на защита

114. На първо място трябва да се определи обекта на гаранция на правото на защита в контекста на приемане на решение за замразяване на фондове, прието на основание на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, като се разграничи според това дали става дума за първоначално решение за замразяване на фондове, визирано от член 1, параграф 4 от общото Решение 2001/931 (по-долу „първоначално решение за замразяване на фондове“) или на която и да е от последващите решения за поддържане на замразяването на фондовете, след периодичното преразглеждане визирано от член 1, параграф 6, на същата обща позиция (по-долу „периодични решения за замразяване на фондове“).

115. В този контекст трябва да подчертаем, че правото на защита не би могло да се упражнява за друго освен за фактическите и правни елементи, на които се подчинява приложението на въпросната мярка, спрямо заинтересования съгласно действащата регламентация.

116. В случая, регламентацията, която е приложима е предвидена в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, в който Съветът с пълно мнозинство

определя преразглеждане и променя списъка на лица, групи и организации, към които упоменатия регламент се прилага, съобразно разпоредбите на член 1, параграфи 4 - 6 на Обща позиция 2001/931. Въпросния списък, трябва да се състави съгласно разпоредбите на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, на основата на точна информация и доказателства, които показват, че едно решение е било взето от компетентен орган, по отношение на визираните лица, групи и организации било то откриване на разследване или преследване за терористичен акт или за опит за такъв, или участие, или улесняване на подобен акт, базирани на доказателства или сериозни и достоверни улици или ако става дума за осъдителни присъди за упоменатите действия. Под „компетентен орган” се разбира, съдебен орган или ако съдебните органи нямат компетентност в тази област, еквивалентен компетентен орган в тази област. От друга страна, имената на лицата и организациите включени в списъка, трябва да бъдат обект на преразглеждане на чести интервали, най-малко веднъж на шест месеца с цел да се осигури тяхното присъствие да бъде оправдано в списъка, съгласно разпоредбите на член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931.

117. Така както правилно отбелязва Съвета и Обединеното кралство, процедурата способна да доведе до мярка за замразяване на фондове на основание на валидната регламентация, следователно става на две нива едното национално, другото общностно. Първоначално, един национален компетентен орган по принцип съдебен, трябва да вземе по отношение на заинтересования решение отговарящо на дефиницията в член 1, параграф 4, на Обща позиция 2001/931. Когато става дума за решение за откриване на разследване или за преследвания по следните трябва да се основават на доказателства или на сериозни и надеждни улики. На второ място, Съветът взимайки своето решение с единодушие, трябва да реши да включи заинтересования в оспорвания списък на базата на точни информации или елементи от дело, които показват, че подобно решение е било взето. По-нататък, Съветът трябва да се осигури на равни интервали от време поне веднъж на шест месеца, че оставането на заинтересования в оспорвания списък продължава да е оправдано. В това отношение, проверката за съществуване на решение на национален орган, отговарящо на упоменатата дефиниция се явява като необходимо условие за приемането от страна на Съвета, на едно първоначално решение за замразяване на фондове, докато проверката на последствията на това решение на национално ниво изглежда необходима в контекста на приемането на решение за замразяване на фондовете.

118. От тук нататък, въпросът за спазването на правото на защита в контекста на приемане на мярка за замразяване на фондове може също така да включва тези две нива (вж., по-специално и по специално Определение „Invest” Import und Export и Invest commerce/Комисия, точка 69).

119. Правото на защита на заинтересования, трябва първоначално да са ефективно гарантирани в рамките на националната процедура, довела до приемането от националния компетентен орган на решението визирано в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Именно в тази национална рамка на заинтересования, трябва да се предостави възможност по полезен за него начин да изложи своята гледна точка относно събраните срещу него доказателства, на които би се основало въпросното решение, като се приемат евентуални

рестрикции на правото на защита предвидени в националното право, включително тези от мотиви за обществен ред и обществена сигурност, както и поддържане на международните отношения (вж., по специално Решение по дело *Tinnelly & Sons* и др. и *McElduff* и др./Обединено кралство от 10 юли 1998 г., Сборник решения и становища, 1998-IV, § 78).

120. Правото на защита на заинтересования, трябва по-нататък да бъдат ефективно гарантирани в рамките на процедура на Общността, която трябва да доведе до приемането от Съвета на решението за включване или за оставане в спорния списък, съгласно член 2, параграф 3, от Регламент № 2580/2001. По принцип, тези рамки, заинтересования трябва да получи възможността ефективно да изложи своята гледна точка, относно законовите условия за приложение на въпросната мярка на Общността, а именно дали става дума за първоначално решение за замразяване на фондове, съществуването на точна информация или доказателства, от които да личи, че едно решение отговарящо на дефиницията дадена в член 1, параграф 4, на Обща позиция 2001/931 е било взето спрямо нея от компетентен национален орган, и ако става дума за продължаване на замразяването на фондове, причини оправдаващи поддържането спрямо заинтересования на оставането му в оспорвания списък.

121. За сметка на това, дотолкова доколкото въпросното решение излиза от един компетентен орган на държава-членка, спазването на правото на защита на ниво Общност не е по-необходимо на това ниво, след като на заинтересования се даде възможност да се произнесе върху основателността и доказаността на въпросното решение, тъй като тези въпроси не могат да се дискутират другаде освен на национално ниво пред въпросния орган или по жалба на заинтересования пред компетентна национална юрисдикция. Също така по принцип не е работа на Съвета да се произнася относно редовността на процедурата открита срещу заинтересования и доведе до въпросното решение предвидена в приложимото право на държавата-членка, или при спазване на основните права на заинтересования от националните органи. Това правомощие в действителност се пада изключително на компетентните национални юрисдикции или в някои случаи на Европейския съд за правата на човека (вж., по специално Решение на Съда от 10 април 2003 г., *Le Pen*/Парламент, T-353/00, *Resueil*, стр. II-1729, точка 91, потвърдено при обжалване от Решение на Съда от 7 юли 2005 г., *Le Pen*/Парламент C-208/03 P, *Resueil*, стр. I-6051).

122. В случай, когато мярката на Общността за замразяване на фондове е приета на основата на решение на национален орган, на държава-членка, след разследване и преследване (по-точно на основата на решение за отсъждане), спазването на правото на защита не изисква по принцип заинтересованият да бъде в състояние да изтъкне своята гледна точка по отношение на въпроса дали това решение е „основано на доказателства или сериозни и достоверни улики”, така както предписва член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. В действителност, въпреки че този елемент представлява един от законовите основи за приложение на въпросната мярка, Съдът счита че би било неподходящо с оглед принципа за лоялно сътрудничество визиран в член 10 ЕО, да го подчини на упражняването на правото на защита на нивото на Общността.

123. В това отношение, Съдът припомня, че на основание на член 10 ЕО, отношенията между държавите-членки и институциите на Общността се регулират от взаимни права за лоялно сътрудничество (вж., Решение по дело Ирландия/Комисия C-339/00 от 16 октомври 2003 г., Recueil, стр. I-11757, точки 71 и 72, и цитираната съдебна практика). Този принцип е общ и се прилага включително в рамките на ПВР, регламентиран от дял VI на Договора за ЕО, който всъщност изцяло се основава на сътрудничеството между държавите-членки и институциите (Решение по дело Pupino C-105/03 от 16 юни 2005 г., Recueil, стр. I-5285, точка 42).

124. В случай на приложение на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, разпоредбите, които установяват една форма на специфично сътрудничество между държавите-членки и Съвета, в рамките на общата борба срещу тероризма, Съветът счита че този принцип води за Съвета до задължение да остави колкото е възможно повече на преценката на националния компетентен орган поне когато става дума за съдебен орган, по отношение на съществуването на „доказателства или сериозни и надеждни улики”, върху която упоменатите решения на последния се позовават по отношение на признаването на евентуални рестрикции за достъп до тези доказателства или улики, оправдано от националното право поради мотиви за обществен ред, обществена сигурност или поддържане на международните отношения (вж., по специално Решение по дело Postbank/Комисия T-353/94 от 18 септември 1996 г., Recueil, стр. II-921, точка 69, и цитираната съдебна практика).

125. Освен това трябва да се добави, че тези условия са валидни, дотолкова доколкото доказателствата или уликите, за които става дума са били представени за преценка на компетентния национален орган, визиран в предишната точка. За сметка на това ако по време на процедурата пред него Съветът основава своето първоначално решение или последващо решение за замразяване на фондове върху информации или доказателства, които са му съобщени от представители на държавите-членки, без да се били представени за одобрение на упоменатия компетентен национален орган, тези елементи следва да се считат като нови елементи, които трябва по принцип да са обект на съобщение или на изслушване на нивото на Общността, след като това не е било направено на национално ниво.

126. От казаното до тук следва, че в рамките на отношенията между Общността и нейните държави-членки, спазването на правото на защита има относително стеснен обект, на нивото на процедура на Общността за замразяване на фондове. В случая на едно първоначално решение за замразяване на фондове, той изисква по принцип от една страна, че на заинтересованият следва да се съобщят от страна на Съвета, точните информации или елементите от делото, които показват, че едно решение отговарящо на дефиницията дадена в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 е било взето по отношение на него от страна на компетентен орган на една държава-членка, а също така в противен случай новите елементи визираны в точка 125 по-горе, и от друга страна, да му се даде възможност по полезен начин да изрази своята гледна точка по повод тези информации или елементи на делото. В случай на решение, което продължава замразяването на фондове спазването на правото на защита изисква

по същия начин от една страна, заинтересования да получи достъп до информацията или елементите от делото, които според Съвета оправдават оставането му в оспорваните списъци или в противен случай новите елементи визираны в точка 125 по-горе, от една страна, за да може той да получи възможност по полезен начин да изрази своята гледна точка по въпроса.

127. Същевременно трябва да приемем, че някои ограничения на правото на защита, определени по отношение на техния обект, могат законно да бъдат предвидени и наложени на заинтересования в обстоятелства, такива каквито са в случая, когато става дума за специфични рестриктивни мерки, състоящи се в замразяване на фондове и финансови авоари на лица, групи или организации идентифицирани от Съвета като замесени в терористични актове.

128. Така както Съдът счита, по същия начин, по-който е отсъдено в решението Yusuf, точка 29 и както го поддържат в случая Съвета и Обединеното кралство, че едно съобщение на уликите или изслушване на заинтересованите преди приемане на първоначалното решение за замразяване на фондове би могло да накърни ефикасността на санкциите и по този начин те да станат несъвместими с общия интерес преследван от Общността, съгласно Резолюция 1373 (2001) на Съвета за сигурност. Една първоначална мярка по замразяване на фондовете, трябва по своето естество да се ползва от ефекта на изненадата и да се прилага с непосредствено въздействие. Една такава мярка не би могла следователно да бъде обект на съобщение преди нейното въвеждане в действие (Решение Yusuf, точка 29; вж., по специално заключенията на генерален адвокат г-н М. Warner под Решение по дело National Panasonic/Комисия 136/79 от 26 юни 1980 г., Recueil, стр. 2033, 2061, 2068, 2069).

129. Но трябва въпреки това, за да могат заинтересованите по ефективен начин да защитават правата си, включително в рамките на евентуален съден иск пред Съда, че уликите срещу тях да им бъдат съобщени в рамките на възможното и най-рано след приемането на първоначалното решение за замразяване на фондове (вж., също така точка 139 по-долу).

130. В този контекст, заинтересованите трябва също така да имат възможност да искат веднага преразглеждане на първоначалната мярка за замразяване на фондове (вж., по специално в контекста на обществените функции на Общността, Решения по дело F/Комисия T-211/98 от 15 юни 2000 г., RecueilFP стр. I-A-107 и II-471, точка 34; дело X/VCE T-333/99 от 18 октомври 2001 г., Recueil, стр. II-3021, точка 183, и дело Sampolargo/Комисия, точка 94). Съдът въпреки това признава, че подобно изслушване *a posteriori* не се налага служебно в рамките на първоначалното решение за замразяване на фондове, предвид възможността, която имат заинтересованите веднага да подадат жалба пред Съда, възможност която сама по себе си гарантира спазването на равновесие между основните права на лицата, включени в оспорвания списък и необходимостта за взимане на превантивни мерки в рамките на борбата срещу международния тероризъм (вж., по специално заключения на генералния адвокат М. Warner по Решение National Panasonic/Комисия, точка 128, Recueil, стр. 2069).

131. Освен това, трябва да се подчертае, че съображенията упоменати по-горе са валидни само по отношение на решенията за продължаване на замразяването на фондове, приети от Съвета в рамките на периодичното им преразглеждане, поне веднъж на шест месеца на основанията за оставане на заинтересованите в оспорвания списък предвиден от член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931. На този стадий, фондовете вече са били замразени и следователно няма никаква необходимост за гарантиране на ефект на изненада, за да бъдат ефикасни санкциите. Всяко решение за продължаване на фондовете, трябва от тук нататък да се предлага от нова възможност за изслушване или ако не от съобщаване на нови улики.

132. В това отношение, Съдът не би могъл да приеме тезата поддържана от Съвета и Обединеното кралство, според която Съветът не следва да изслушва заинтересованите в рамките на приемане на решение за замразяване на фондове, дотолкова доколкото последните трябва предварително изрично да го поискат. Съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, Съветът не може да приеме подобно решение, без предварително да се е уверил, че оставането на заинтересованите в оспорвания списък е оправдано, а това включва те предварително да получат възможност да могат по полезен за тях начин да изкажат своето становище по този въпрос.

133. По-нататък, Съдът признава, че в обстоятелства както са при конкретния случай, когато става въпрос за една мярка ограничаваща разполагането с блага на някои лица, групи или организации в рамките на борбата срещу тероризма, сериозни съображения касаещи сигурността на общността и държавите-членки или поддържането на техните международни отношения могат да попречат на съобщаването на някои елементи на заинтересованите, и от тук нататък на изслушването на последните по отношение на тези елементи по време на административната процедура (вж., по специално Решение Yusuf, точка 29).

134. Такива ограничения са съобразени с общите конституционни традиции на държавите-членки, така както изтъква Съветът и Обединеното кралство, след като са отбелязали, че изключенията от общото право за изслушване в рамките на административна процедура са допустими в множество държави-членки по причини на обществен ред, обществен интерес или поддържане на международни отношения или още когато целта на решението, което следва да се вземе ще бъде или би могла да бъде поставено под съмнение, ако това право се признае (вж. примерите цитирани в точка 72 по-горе).

135. Освен това, те са в съответствие със съдебната практика на Европейския съд по правата на човека, който в един по стриктен контекст от едно наказателно дело съобразно изискванията на член 6 от ЕКЗПЧОС, приема, че при дела засягащи националната сигурност и по-специално в областта на тероризма, някои ограничения на правото на защита могат да бъдат предвидени, включително по отношение на огласяване на улики или на възможности за достъп до делото (вж., например, Решения по дело Chahal/Обединено кралство от 15 ноември 1996 г., Recueil 1996-V, § 131, и Jasper/Обединено кралство от 16 февруари 2000 г., № 27052/95, непубликувано в Recueil, §§ 51 и 53, и цитираната съдебна практика; вж. също така точка IX.3 на общите правила на Съвета на министрите на Съвета на Европа, цитирани в точка 111 по-горе).

136. При тези обстоятелства, подобни съображения се прилагат преди всичко относно „доказателства или (...) сериозни и достоверни улики” върху които се основава национално решение за започване на разследване или преследване, такива каквито могат да бъдат доведени до знанието на Съвета, но е възможно да се счете, че ограниченията за достъп могат да се отнасят също така до точно съдържание или специална мотивация на упоменатото решение, дори до самоличността на органа, от който тя излиза. Би могло също така в някои много специални обстоятелства, самата самоличност на държавата-членка или на третата страна, в която един компетентен орган е взел решение по отношение на дадено лице да бъде в състояние да попречи на обществената сигурност, предоставяйки на заинтересования една чувствителна информация, която той би могъл да използва злонамерено.

137. От упоменатото до тук следва, че общия принцип на спазване на правото на защита, изисква освен ако някои специални съображения касаящи сигурността на общността или на държавите членки, или техните международни отношения не се противопоставят, че уликите такива каквито са били идентифицирани в точка 126 по-горе, бъдат съобщени на заинтересования, доколкото е възможно или веднага щом е възможно, след приемане на едно първоначално решение за замразяване на фондове. Същите резерви важат за последващо решение за замразяване на фондове, което по принцип трябва да бъде предшествано от съобщаване на нови улики и от изслушване. За сметка на това спазването на правото на защита не изисква уликите да бъдат съобщавани на заинтересования предварително преди приемане на първоначалната мярка за замразяване на фондове, нито последния да бъде изслушван *a posteriori* служебно в подобен контекст.

– Задължение за мотивация

138. Съгласно трайната съдебна практика, задължението за мотивация на акт, който е във вреда на някого има за цел от една страна, да даде на заинтересования достатъчна индикация, за да се разбере дали акта е обоснован и дали евентуално е опорочен да се констатира неговата валидност пред Съда на Общността и от друга страна, да се даде на последния възможността да осъществи своя контрол относно законността на този акт (Решения по дело *Corus UK/Комисия C-199/99 P* от 2 октомври 2003 г., *Recueil*, стр. I-11177, точка 145, и съединени дела *Dansk Rørindustri и др./Комисия C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P - C-208/02 P и C-213/02 P* от 28 юни 2005 г., *Recueil*, стр. I-5425, точка 462). Задължението за мотивация, така както е формулирано представлява съществен принцип на правото на Общността, който не би могъл да бъде derogиран освен в много крайни случаи (вж. Решение по дело *Napolì Buzzanca/Комисия T-218/02* от 29 септември 2005 г., все още не публикувано в *Recueil*, точка 57, и цитираната съдебна практика).

139. Мотивацията, трябва следователно по принцип, да бъде съобщена на заинтересования по същото време, когато и акта, който му нанася вреда. Липсата на мотивация не би могла да бъде компенсирана от факта, че заинтересования научава мотивите за акта по време на процедурата пред Съда на Общността (Решения по дело *Michel/Парламент 195/80* от 26 ноември 1981

г., Recueil, стр. 2861, точка 22, и дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 138). В действителност, възможността за компенсиране на пълната липса на мотивация след предявяването на иск, нарушава правото на защита, тъй като ищецът разполага единствено с реплика, за да представи своите доводи срещу мотивацията, за която той узнава едва след предявяването на иска. Принципът за равнопоставеност на страните пред Съда на Общността по този начин би бил нарушен (Решение по дело Casini/Комисия T-132/03 от 15 септември 2005 г., все още не публикувано в Recueil, точка 33, и Napoli Buzzanca/Комисия, точка 138).

140. Дотолкова доколкото заинтересования не разполага с право на предварително изслушване, относно приемането на първоначалното решение за замразяване на фондове, трябва да добавим, че спазването на задълженията за мотивация е още по-важно, дотолкова доколкото то представлява единствената гаранция, позволяваща на заинтересования поне след приемането на това решение да използва пълноценно възможностите за обжалване поставени на негово разположение, за да оспори законността на упоменатото решение (Решение по дело Reynolds/Парламент T-237/00 от 8 декември 2005 г., все още не публикувано в Recueil, точка 95 ; вж. по специално Решение по съединени дела British Airways и British Midland Airways/Комисия T-371/94 и T-394/04 от 25 юни 1998 г., Recueil, стр. II-2405, точка 64).

141. Според трайната съдебна практика, мотивацията изисквана от член 253 ЕО трябва да бъде адаптирана на естеството на въпросния акт и на контекста в рамките, на който тя е била приета. Тя трябва да излага по ясен и недвусмислен начин разсъжденията на институцията, автор на акта, така че да позволи на заинтересованите да узнаят основанията на приетото решение и на компетентната юрисдикция да извърши своя контрол относно законността. Съществуването на мотивацията, трябва да бъде преценено с оглед обстоятелствата в случая, включително съдържанието на акта и естеството на мотивите, и интересът които адресатите или други засегнати пряко или индивидуално лица от акта могат да имат, за да получат обяснения. Не се изисква мотивацията да изброява всички фактически и правни елементи, дотолкова доколкото въпросът е да се разбере дали мотивацията на един акт отговаря на изискванията на член 253 ЕО, трябва да се преценява с оглед не само неговото съдържание, но също така и контекста на цялата съвкупност юридически правила регулиращи засегнатата материя. В частност един акт нанасящ вреда на някого е достатъчно мотивиран, когато той се издава в контекст познат на заинтересования, който му позволява да разбере обхвата на взетата спрямо него мярка (Решения по дело Arning/Комисия 125/80 от 29 октомври 1981 г., Recueil, стр. 2539, точка 13 ; дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P от 2 април 1998 г., Recueil, стр. I-1719, точка 63 ; дело Германия/Комисия, C-301/96 от 30 септември 2003 г., Recueil, стр. I-9919, точка 87, и дело Португалия/Комисия C-42/01 от 22 юни 2004 г., Recueil, стр. I-6079, точка 66; съединени дела Westdeutsche Landesbank Girozentrale и Land Nordrhein-Westfalen/Комисия T-228/99 и T-233/99 от 6 март 2003 г., Recueil, стр. II-435, точки от 278 до 280). Още повече, степента на прецизност на мотивацията на дадено решение, трябва да бъде пропорционална на материалните възможности и на техническите условия или на срока, в който тя

трябва да действа (вж. Решение по дело Delacре и др./Комисия, точка 83 и цитираната съдебна практика).

142. В контекста на приемане на решение за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001, мотивацията на последното, трябва да се преценява преди всичко с оглед на законовите условия за приложение на този регламент при подобен случай, така както са предвидени в неговия член 2, параграф 3 и както препращат или към член 1, параграф 4, или член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, доколкото става дума за първоначално решение или решение за продължаване на замразяването на фондове.

143. В това отношение, Съдът не би могъл да приеме, че така както поддържа Съвета, че мотивацията може да се състои само в общо и стереотипно формулиране, формулирано от редакцията на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и член 1, параграфи 4 или 6 от Обща позиция 2001/931. Съгласно принципите припомнени по-горе, Съдът следва да отбелязва фактическите и правни елементи, от които зависи законното основание на решението и съображенията, които са го накарали да го вземе. Мотивацията на подобна мярка, следователно трябва да отбелязва специфичните и конкретни причини, поради които Съветът счита, че въпросната регламентация е в случая приложима спрямо заинтересования (вж., по специално Решения по дело Roman Parra/Комисия T-117/01 от 20 февруари 2002 г., RecFP стр. I-A-27 и II-121, точка 31, и дело Napoli Buzzanca/Комисия, точка 138).

144. Това включва по принцип, че мотивацията на едно първоначално решение за замразяване на фондове, трябва поне да съдържа всеки един от елементите, визирани в точки 116 по-горе, а също и върху елементите визирани в точки от 125 и 126 по-горе, докато мотивацията на едно последващо решение за замразяване, трябва да съдържа специфичните и конкретни причини, поради които Съветът счита след преразглеждане, че подобно замразяване на фондове на заинтересования остават оправдани.

145. Трябва да прибавим, че в рамките на приемането с единодушие на мярка за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001, Съветът не действа съобразно обвързана компетенция. Член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, който се разглежда във връзка с член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, не може да бъде разбран по специално че Съветът е задължен да включва в оспорвания списък всяко лице, за което е ясно, че е обект на решение взето от компетентен орган по смисъла на тези разпоредби. Това тълкувание поддържано от Обединеното кралство се потвърждава от член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, към която препраща също така член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, съгласно който Съветът трябва да извърши „пърензглеждане” на равни интервали поне веднъж на шестмесечие, с цел да се осигури, че поддържането на заинтересованите в оспорвания списък „остава оправдано”.

146. От тук следва, че по принцип мотивацията на мярка за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001 трябва да се отнася не само до законовите положения за приложение на този регламент, но също така и за

причините, поради които Съветът смята, при осъществяване на своето право на преценка, че заинтересования трябва да бъде обект на подобна мярка.

147. Съображенията изложени в точки 143 - 146 по-горе трябва въпреки това да вземат под внимание, че една мярка за замразяване на фондове на основание на Регламент № 2580/2001, установяване индивидуална мярка на икономическа санкция, участва също така в регламентиращата природа на този акт, така както е изложено в точки 97 и 98 по-горе. От друга страна, едно детайлно публикуване на обвиненията срещу заинтересованите би могло не само да се сблъска със съображенията от общ интерес, за които ще стане дума в точка 148 по-долу, но може да накърни законовите интереси на лицата и организациите, за които става дума, дотолкова доколкото може сериозно да накърни тяхната репутация. Следователно трябва да приемем, че по изключение единствено диспозитива, а също така и една обща мотивация от типа на тази, която е отбелязана в точка 143 по-горе, трябва да фигурират във версията на решението за замразяването на фондове публикувана в Официален вестник, като се има предвид, че специфичната и конкретна мотивация на това решение, трябва да бъде доведена до знанието на заинтересованите по добавящ начин.

148. При тези обстоятелства, такива каквито са в случая, трябва от друга страна, да се признае, че съображенията касаещи сигурността на Общността и на нейните държави-членки или поддържането на техните международни връзки могат да се противопоставят на това да бъдат съобщени на заинтересованите, точните и пълни мотиви на първоначалното или последващото решение за замразяване на фондове, по същия начин, по който могат да се противопоставят тези улики да им бъдат съобщени по времето на административната процедура. Съдът препраща в това отношение към вече изтъкнатите съображения, включително в точки 133 - 137 по-горе, по отношение на рестрикциите в общия принцип на спазване на правото на защита приложими в този контекст. Тези съображения са валидни *mutatis mutandis*, по отношение на рестрикциите приложими по отношение на задължението за мотивация.

149. В това отношение, въпреки че не е приложима в конкретния случай, Съдът счита че трябва да вземе предвид разпоредбите на Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и Съвета, от 29 април 2004 г., относно правото на гражданите на Съюза и на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, променяйки Регламент (ЕИО) № 1612/68 и отменяйки директиви 64/221/ЕИО, 68/360/ЕИО, 72/194/ЕИО, 73/148/ЕИО, 75/34/ЕИО, 75/35/ЕИО, 90/364/ЕИО, 90/365/ЕИО и 93/965/ЕИО (ОВ L 158, стр. 77, коригендум ОВ L 229, стр. 35, коригендум на коригендум ОВ 2005, L 197, стр. 34). Последната предвижда в своя член 30, параграф 2, че „точните и пълни мотиви от областта на обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве, които са в основата на едно решение (ограничаващо свободата на движение и престой на гражданин на Съюза или член на неговото семейство) се довежда до знанието на заинтересования, освен ако има причини от областта на националната сигурност, които се противопоставят на това”.

150. Съгласно съдебната практика на Съда (Решения по дело Rutili от 28 октомври 1975 г., 36/75, Recueil, стр. 1219, и дело Santillo от 22 май 1980 г.,

131/79, Recueil, стр. 1585), относно Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г., за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани основани на съображения във връзка с общественения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ 56, стр. 850), изменена от Директива 2004/38 и чийто член 6 идентичен с член 30, параграф 2 от последната, предвижда, че всяко лице защитено от цитираните разпоредби трябва да се ползва с двойна гаранция, състояща се от съобщение на мотивите на всяка рестриктивна мярка приета спрямо него, освен ако мотивите отнасящи се до националната сигурност на държавата не се противопоставят и от друга страна, от възможността за обжалване. Под същата резерва това изискване включва от страна на засегнатата държава едно съобщение на заинтересования поне, дотолкова доколкото рестриктивната мярка предприета спрямо него му е съобщена на точните и пълни мотиви на решението с цел да му се разреши да осигури ефективно защитата си.

151. От упоменатото по-горе, следва че с изключение на съображенията касаещи сигурността на Общността или на държавите-членки или на водене на техните международни отношения и с изключение на това, което беше казано в точка 147 по-горе, мотивацията на едно първоначално решение за замразяване на фондове, трябва поне да се отнася по специфичен и конкретен начин до всички елементи визирани в точка 116 по-горе, а също така визирани в точки 125 и 126 по-горе, и да отбелязва причините, поради които Съветът смята при изпълнение на своето право на преценка, че заинтересования трябва да бъде обект на подобна мярка. От друга страна, мотивацията на решението за продължаване на замразяване на фондовете, трябва по същите причини и резерви да отбелязва специфичните и конкретни основания, поради които Съветът смята след преразглеждане, че замразяването на фондовете на заинтересования остава оправдано.

– Право на ефективна съдебна защита

152. Когато става дума за гаранцията на правото на ефективна съдебна защита, последната трябва ефективно да се осигурява от правото, което имат заинтересованите да предявят иск пред Съда срещу решението за замразяването на фондовете им, на основание на член 230, четвърта алинея, ЕО (вж., по специално Решение по дело *Bosphorus/Ирландия* от 30 юни 2005 г., № 45036/98, още непубликувано в Recueil, § 165, и Решение по съединени дела *Segi* и др. и *Gestoras pro Amnistía/15* държави-членки на Европейския съюз № 6422/02 и 9916/02 от 23 май 2002 г., Recueil, 2002 г.-V).

153. В този контекст, съдебния контрол на законността на едно решение за замразяване на фондове взето на основание на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 е този предвиден член 230, втора алинея, ЕО, съгласно който Съда на Общността е компетентен да се произнесе по исквете за некомпетентност, нарушаване на формите, нарушаване на Договора за ЕО и всички правни норми относно приложението му или отклоненията от правомощие.

154. В областта на този контрол и предвид доводите за отмяна приведени от заинтересования или служебно, Съдът следва да провери дали са изпълнени всички законни условия за приложение на Регламент № 2580/2001 в случая

такива каквито са предвидени в член 2, параграф 3 от този регламент, и чрез препращане от член 1, параграф 4, и от член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, дотолкова доколкото става дума за първоначално решение или за последващо решение за замразяване на фондове. Това включва, че съдебния контрол на законността на въпросното решение се простира до фактите и обстоятелствата, за които се твърди, че го оправдават по същия начин и проверка на доказателствата и данните върху които се базира тази преценка, така както Съветът изрично е признал това в своите писма по делото довело до Решение по дело Yusuf, точка 29. Съдът трябва също така да осигури спазването на правото на защита и задължението за мотивация в това отношение, а също така и основателността на изключителните мерки, на които се позовава Съвета, за да ги избегне тях.

155. В случая, този контрол се явява още по-необходим, след като той представлява единствената процесуална гаранция, позволяваща да се осигури равновесието между изискванията за борба с международния тероризъм и спазването на основните права. Ограниченията създадени от Съвета на правото на защита на заинтересованите, трябва да бъдат балансирани от стриктния съдебен контрол, безпристрастен и независим (вж., по специално Решение по дело Eurofood C-341/04 от 2 май 2006 г., все още непубликувано в Resueil, точка 66), Съда на Общността трябва да може да контролира законността и основателността на мерките по замразяване на фондове, без на него да може да му се противопоставя тайната или конфиденциалността на доказателствата, информацията използвани от Съвета.

156. В това отношение трябва да подчертаем, че ако Европейския съд по правата на човека, признава, че съществуването на конфиденциални информации може да се яви необходимо, когато е поставена под въпрос националната сигурност, това въпреки това не означава, че според него националните органи не се подчиняват на никакъв контрол от вътрешните съдилища, след като твърдят че делото засяга националната сигурност и тероризма (вж. Решения по дело Chahal/Обединено кралство, точка 135, § 131, и цитираната съдебна практика, и дело Öcalan/Турция № 46221/99 от 12 март 2003 г., не публикувано в Resueil, § 106, и цитираната съдебна практика).

157. Съдът счита, че следва тук също да се вдъхнови от разпоредбите на директива 2004/38. Съгласно практиката на Съда цитирана в точка 150 и по-горе, тази директива предвижда в своя член 31, параграф 1, че въпросните лица имат достъп до възможностите за съдебно обжалване или административно такова в приемащата държава-членка, за да атакуват едно решение взето срещу тях по причина на обществен ред, обществена сигурност и публично здраве. От друга страна, съгласно член 31, параграф 3 от тази директива, процедурите за обжалване позволяват преразглеждане на законността на решението, а също така и на фактите и на обстоятелствата оправдаващи предвидената мярка.

158. Въпросът да разберем дали ищецът и/или неговите адвокати могат да получат съобщение за доказателствата, информацията, чиято конфиденциалност е изтъкната или съобщението за последните трябва да бъде запазено само за Съда, съгласно специална процедура остава да бъде решен по начин, по който да се запазят обществените интереси, но и да се даде

възможност на заинтересования да получи достатъчно надеждна съдебна защита и това е един отделен въпрос, по който не е необходимо Съдът да взема отношение в рамките на настоящото дело (вж., по специално Решения по дело *Chahal*/Обединено кралство, точка 135, §§ 131 и 144; дело *Tinnelly & Sons* и др. и *McElduff* и др./Обединено кралство, точка 119, §§ 49, 51, 52 и 78; дело *Jasper*/Обединено кралство, точка 135, §§ 51 и 53, и дело *Al-Nashif*/България № 50963/99 от 20 юни 2002 г., непубликувано в *Recueil*, §§ 95 - 97, а също така и точка IX.4 от общите правила на Съвета на министрите на Съвета на Европа, цитирани в точка 111 по-горе).

159. Накрая трябва да приемем, че Съветът разполага с широко поле за преценка, по отношение на елементите, които да вземе под внимание с цел приемането на икономически и финансови санкции на основание на членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО, съгласно Обща позиция приета на основание на ОВППС. Съда на Общността не може в случая да подмени своята преценка на доказателствата, фактите и обстоятелствата, оправдаващи приемането на подобни решения на тези на Съвета, контролът осъществяван от Съда относно законността на решенията за замразяване на фондове, трябва да се ограничи до проверката на спазването на процедурните правила и на мотивацията, материалната точност на фактите, а също така и видима грешка в преценката на фактите или отклонения от правомощията. Този ограничен контрол се прилага в частност при преценката на съображенията, върху които подобно решение се основава (вж. точка 146 по-горе и, по специално Решения по дело *Leander*/Швеция серия А № 116 от 26 март 1987 г., § 59, и дело *Al-Nashif*/България, точка 158, §§ 123 и 124).

Приложения в случая

160. Съдът счита, че първо, въпросната регламентация, а именно Регламент № 2580/2001 и Обща позиция 2001/931 към която той препраща не предвижда никаква особена процедура за съобщаване на уликите и изслушване на заинтересованите било то предварително или след приемането на първоначалното решение за замразяване на фондовете им. Или в контекста на приемане на последващи решения с цел изваждането им от оспорвания списък. Най-много е отбелязано в член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, че „имената на лицата или организациите, които остават в списъка фигуриращ в приложението ще бъдат обект на преразглеждане на равни интервали от време, най-малко веднъж на шест месеца с цел да бъде постигната сигурност, че оставането им в списъка е оправдано”, и в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, че „Съветът (...) ревизира и променя списъка (...) съгласно разпоредбите на член 1, параграф (...) 6 от Обща позиция 2001/931”.

161. По-нататък, Съдът констатира, че в никой момент преди предявяването на настоящия иск, уликите не са били съобщени на ищеца. Последният с основание отбелязва, че в първоначалното решение за замразяване на тези фондове, както и в последващите решения включително и оспорваното решение дори не се отбелязват „точната информация” или „елементите на делото”, които показват, че решението оправдаващо включването му в оспорвания списък е било взето по отношение на него от национален компетентен орган.

162. По отношение на това, че ищецът е узнал за включването му в оспорвания списък и дори е започнал инициатива да се свърже със Съвета с цел да се възпротиви на приемането на подобна мярка (вж. точка 69 по-горе), тя не е получила достъп до специфичните елементи и доказателства срещу нея, на които се основава предвижданата мярка и следователно не е била в състояние по полезен за нея начин да изложи своята гледна точка в това отношение. При тези условия аргументът на Съветът според който той е изслушал ищеца преди да замрази фондовете му не би могъл да бъде взет под внимание.

163. Съображенията, които са изброени по-горе, които се потвърждават от проверката на спазването на правото на защита също са приложими относно проверката на спазването на задължението за мотивация.

164. В случая, нито оспорваното решение, нито Решението 2002/334, което го осъвременява не отговарят на изискванията за мотивация, така както бяха определени по-горе, след като се ограничават с изброяване във втория си абзац, че е „желателно“ да се приеме актуализиран списък на лицата, групите или организациите, спрямо които се прилага Регламент № 2580/2001.

165. Не само, че ищецът не е могъл по полезен начин да изтъкне своята гледна точка пред Съвета, но при липса на всякакво друго уточнение в оспорваното решение и изброяване на специфичните и конкретни мотиви, които го оправдават той не е получил възможност да използва в своя иск пред Съда като се има предвид вече отбелязаните отношения, съществуващи между гаранцията на правото на защита и тази която произтича от задължението за мотивация и тази на правото на ефективен съдебен контрол. В това отношение трябва да се напомни, че възможността да се поправи пълната липса на мотивация след предявяване на иск при сегашното състояние на съдебната практика се счита като нарушаваща правото на защита (вж. точка 139 по-горе).

166. Още повече, че нито писмата на страните по въпроса, нито елементите на делото представени на Съда позволяват на последния да упражни своя съдебен контрол, след като той дори не е в състояние със сигурност да определи след приключване на съдебните заседания какво е националното решение визирано от член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, на което се основава оспорваното решение.

167. В своята искова молба, ищецът се е ограничил да поддържа тезата, че той е бил включена в спорния списък „само на основание на документи изпратени от режима в Техеран“. В репликата си той е добавил, включително, че „нищо не му позволява да разбере причините, поради които той е вписан“ в оспорвания списък и че той „е бил също така лишен от възможността да прегледа делото си“ и че „причините за записването вероятно са били дипломатически“.

168. В писмената си защита и в дубликата, Съветът се е въздържал да вземе становище по това отношение.

169. В своята писмена защита Обединеното кралство изтъква, че „ищецът не поддържа и нищо не води до извода, че той не е била вписан в приложението въз основа на (решение прието от компетентен орган идентифицирал ищеца

като замесен в терористична дейност)”. Изглежда, че от друга страна, от същата тази защита става ясно, че според въпросното решение е било това на Държавния секретар от 28 март 2001 г., потвърдено от решение на упоменатия Държавния секретар от 31 август 2001 г., и после след обжалване с решение на Върховния съд от 17 април 2002 г. и в крайна сметка след апелация от решение на РОАС от 15 ноември 2002 г.

170. Във възраженията си относно писмената защита, упомената в по-горната точка, ищецът не е специално отхвърлил нито коментирал тези забележки на Обединеното кралство. Като се имат предвид доводите и аргументите от общ характер на ищеца и неговите твърдения припомнени в точка 167 по-горе, въпреки това не е възможно да бъде постигнато съгласие с тезата на Обединеното кралство. По време на заседанието ищецът, *inter alia*, е припомнил, че не е знаел кой е компетентния орган в основа на националното решение по отношение на него, нито въз основа на какви точно елементи и информации това решение е било взето.

171. Още повече по време на заседанието, на въпрос зададен от Съда, Съвета и Обединеното кралство дори не са били в състояние да дадат смислен отговор на въпроса какво е решението на националния орган, на което се базира оспорваното решение. Според Съвета ставало дума единствено за решението на Държавния секретар, такова каквото е потвърдено от РОАС (вж. точка 169 по-горе). Според Обединеното кралство оспорваното решение е било основано не само на упоменатото решение, но също така и на други национални решения приети от компетентния органи в други държави членки.

172. Следва да констатираме от тук нататък, че дори след съдебните заседания, Съдът не е в състояние да упражни своя контрол относно законността на оспорваното решение.

173. В заключение, Съдът счита, че оспорваното решение не е мотивирано и е било прието в рамките на процедура по време, на която правото на защита на ищеца не са били спазени. Още повече, че Съдът не е в състояние дори на този стадий на процедурата да извърши съдебен контрол на законността на това решение.

174. Тези заключения не могат да доведат до друго, освен до отмяна на оспорваното решение, дотолкова доколкото то засяга ищеца, без да има нужда да се произнасяме в рамките на молбата за отмяна върху двете последни части на последния довод, нито върху другите доводи и аргументи на исковата молба.

Относно молбата за обезщетение

Аргументи на страните

175. Тъй като ищецът не е представил никакъв фактически и правен аргумент в подкрепа на заключенията и целящи Съветът да бъде осъден на 1 EUR обезщетение за понесени щети, нито Съветът, нито присъединилата се страна са взели отношение по тази молба в писмените си защиты и по време на съдебното заседание.

Преценка на Съда

176. На основание на член 19 от статута на Съда и на член 44, параграф 1, буква с), от Процедурния правилник на Съда, всеки иск трябва да съдържа предмета на спора и схематично изброяване на използваните доводи. Това отбелязване трябва да е достатъчно ясно и точно, за да се даде възможност да ответника да подготви защитата си и на Съда да се произнесе по иска, без други информации. С цел да се гарантира юридическата сигурност и добрата администрация на правосъдието е необходимо, за да бъде един иск допустим, основните фактически и правни елементи, на които той се базира да бъдат видни, поне схематично, но по ясен и разбираем начин от текста на самата искова молба (вж. Решение по дело *Chiquita Brands* и др./Комисия T-19/01 от 3 февруари 2005 г., *Recueil*, стр. II-315, точка 64, и цитираната съдебна практика).

177. За да се задоволят тези изисквания, една искова молба съдържаща искане за обезщетяване на щети нанесени от институция на Общността, трябва да съдържа елементи позволяващи да се разбере поведението, в което ищецът упреква институцията, причините поради които той счита, че има причинно следствена връзка между това поведение и щетите, за които той твърди, че е понесъл, а също така характера и обхвата на тези щети (вж. Решения по дело *Guérin automobiles/Комисия T-38/96* от 10 юли 1997 г., *Recueil*, стр. II-1223, точки 42 и 43, и дело *Chiquita Brands* и др./Комисия, точка 176 и цитираната съдебна практика). За сметка на това, една молба желаеща да получи какво да е обезщетение не притежава необходимата точност и следва по тази причина да се счита за недопустима (Решение *Chiquita Brands* и др./Комисия, точка 176).

178. По специално една молба за морални вреди, която иска или символично обезщетение, или реално обезщетение, трябва да уточни естеството на щетите и то да е свързано с поведението, в което се упреква институцията ответник и по същия начин приблизително да се прецени обхвата на тази вреда (вж. Решение по дело *Ismeri Europa/Сметна палата T-277/97* от 15 юни 1999 г., *Recueil*, стр. II-1825, точка 81, и цитираната съдебна практика).

179. В случая, молбата за обезщетение съдържаща се в исковата молба, трябва вероятно да се счита като обезщетение за морални щети, след като е преценена на символичната сума 1 EUR. Това обаче не лишава ищецът от задължението да уточни естеството и характера на тази морална щета и също така да идентифицира виновното поведение на Комисията, което според него е довело до тази щета. Но не следва Съдът да търси и да идентифицира между различните щети отбелязани в молбата за отмяна този или тези, които ищецът има предвид евентуално като съставляващи основа за молбата за обезщетение. Съдът също така не е длъжен да търси и да проверява евентуална причинно-следствена връзка между визираното поведение и този или тези щети, били те морални.

180. При тези условия молбата за обезщетение съдържаща се в исковата молба е лишена от каквото и да е точност и трябва на това основание да се обяви като недопустима още повече, че ищецът не е решил да поправи този пропуск в репликата си.

181. От тук следва, че не е необходимо да се произнасяме в рамките на молбата за обезщетение относно доводите и аргументите приведени от ищеца в подкрепа на молбата си за отмяна, но които не са били разгледани от Съда (вж. точка 174 по-горе).

Относно молбата за повторно откриване на писмената фаза на делото

182. Разсъжденията, които са довели Съда до анулиране на оспорваното решение, дотолкова доколкото то засяга ищеца по никакъв начин не са се основавали на новите документи подадени от последния в секретариата на Съда на 18 и 25 януари 2006 г. (вж. точки 23 и 24 по-горе). Въпреки, че последните документи са били приложени към делото (вж. точка 31 по-горе), те следователно могат да се считат като лишени от всякакво значение за целите на настоящото решение. Следователно при тези условия не следва да се удовлетворява молбата на Съвета относно повторното откриване на писмената фаза на делото (вж. точка 25 по-горе).

По съдебните разноски

183. Съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Съдът може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания. При обстоятелствата по настоящия случай Съветът понася освен собствените си разноски и четири пети от разноските на ищеца.

184. Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от Процедурния правилник държавите-членки, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (втори състав) реши:

1. Искът се отменя като частично недопустим и частично необоснован по отношение на отмяната на Обща позиция 2005/936/ОВППС на Съвета, от 21 декември 2005 г., осъвременяваща Обща позиция 2001/931/ОВППС и отменяща Обща позиция 2005/847/ОВППС.

2. Решение 2005/930/ЕО на Съвета, от 21 декември 2005 г., въвеждащо в действие член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно приемането на специфични рестриктивни мерки срещу някои лица и организации в рамките на борбата срещу тероризма и отменящ Решение 2005/848/ЕО, се отменя дотолкова доколкото засяга ищеца.

3. Молбата за обезщетение се отхвърля като недопустима.

4. Осъжда Съветът да понесе освен собствените си разноски и четири пети от разноските на ищеца

5. Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия понася направените от него съдебни разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 декември 2006 година.

Подписи